

The book is owned by ฤๅณโ๓๓๓[400]

Typed to Word Document by ฤๅณ Sujitra Vatanapikovit [378]

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai

สามเกลอหัวโล้น

ป. อินทรปาลิต

นายพัชราภรณ์ส่งปืนเล็กยาวคู่มือของเขาให้เจ้าแห้วแล้วบอกความขำขันให้บังคับข้างนั่งลง พลกระโจนลงจากหลังเชือกนั้น เขาเดินเข้าไปหาเสี้ยหงวนด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ซึ่งในเวลาเดียวกันนี้เองนิกได้ทรุดตัวลงนั่งเหยียดเท้าทำตาปรือด้วยความมึนเมาจนทรงกายไม่อยู่ทั้งนี้เพราะนิกดื่มวิสกี้เพรีว ๆ เข้าไปหนึ่งขวด ถึงแม้ว่ามันจะเป็นขวดเล็กก็ตาม

"เฮ้ย ซิยันก๊วย" พลพูดกับเสี้ยหงวนอย่างขบขัน "กลับไปขึ้นข้างเถอะ กองทัพสวนยกเข้าใกล้เข้ามาแล้ว ได้ยินเสียงโห่ไหมล่ะ ฟังซี"

อาเสี้ยขมวดคิ้วขึ้น เสียงโห่ของไพร่พลของขานุกุขานที่กำลั้งไล่ต้อนสัตว์ป่าและสิ่งโตมาให้อิง ทำให้กิมหงวนเข้าใจว่า เป็นเสียงโห่ของกองทัพสวนอาเสี้ยร้ายราทำท่าจ้วงแล้วร้องเสียงขึ้นดัง ๆ

"ว้าก.....ปู้ด โน้ ๆ อ้าวต้องไปปราบพวกสวนให้ราบเป็นหน้ากลอง"

พลช่วยประคองปีกกิมหงวนพาเดินไปที่ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งแล้วพลก็ก้มลงหยิบปืนเล็กยาวของกิมหงวนตรงไปที่ข้างเชือกนั้น อาเสี้ยใช้เวลาเกือบห้านาทีกว่าจะขึ้นไปนั่งบนสัปคับได้ อ้ายเสี้ยรูปหล่อเดินกลับไปหานิกซึ่งนั่งสะสมสะสมอยู่ข้างศพสิงห์โตตัวผู้ ปืนเล็กยาวคู่มือวางอยู่บนตักนายพัชราภรณ์ประคองนิกให้ลุกขึ้น นิกส่งปืนเล็กยาวให้พลแล้วถอยออกมา ร้องยี้เกทันที

"กระดิ่งทองมาแล้ว เสียงร้องเพลงเจ็ยแจ้วฟังจับใจ...."

พลกล่าวห้ามเพื่อนเกลอของเขาทันที

"อย่าร้องเลยวะ รีบกลับไปขึ้นข้างเถอะ"

นิกทำตาปะหลังปะเหลือก ยกมือขวาทำท่าเหมือนกับจะตีพล

"ไม่เอา หนูกลัวข้าง พี่ต้องให้หนูขี่คอพี่ต่างข้าง หนูถึงจะไป"

พลหัวเราะ

"ดีแล้ว ไม่ไปอยู่ที่นี้คนเดียวก็แล้วกัน เสือหรือสิงห์โตมันจะได้คาบเอาไปกินเสียรู้แล้วรู้รอด" พูดจบพลก็หมุนตัวกลับเดินตรงไปข้างของเขา

นิกรีบวิ่งติดตามพลไปร้องบอกเจ้าแห้วให้ลงจากหลังข้างไปนั่งข้างเสี้ยหงวน เจ้าแห้วบนกระปอดกระแปดแต่กลัวถูกเตะ เพราะธรรมดาคนเฒ่ามักจะเตะคนโดยไม่มีเหตุผล เจ้าแห้วแผ่นลงมาจากหลังข้าง ต่อจากนั้นพลกับนิกก็ขึ้นไปนั่งเคียงคู่กันบนสัปคับอันสวยงาม

การล่าสิงห์โตไม่อาจจะกระทำได้อีก ท่านขานุกุขานทรงเกรงว่า ความเมาอาจจะทำให้อาเสี้ยและนิกได้รับอันตรายจากสัตว์ป่า ดังนั้น พระองค์จึงรับสั่งกับหัวหน้าหมวดเล็กว่า

"การล่าสิงห์โตต้องสิ้นสุดลงเพียงแค่นี้ เราจะกลับไปพักผ่อนที่ริมห้วยที่เชิงเขาใหญ่ พวกเธอพากันไปตามพวกที่ไล่ต้อนสิงห์โตและสัตว์ป่ากลับมาเถิด แล้วไปรวมกำลังกันที่ริมห้วยใหญ่หลังหมู่บ้านชาวบ้านป่า"

หัวหน้ามหาดเล็กรับสั่งแล้วชวนเพื่อนอีกสามคนควบจับม้าไปจากที่นั่น เพื่อไปเรียกเจ้าพวกทาสเหล่านั้นกลับไปค่ายพัก

ระหว่างที่เดินทางกลับไปยังที่พักแรม นิกกับเสี่ยวหงวนนั่งฟังกันอยู่บนสัปคับและหลับสนิทอำปากหอรกนแข่งกันเสียงสนั่นหวั่นไหวทำให้ความง่วงงุนหัวเราะหึ ๆ ตลอดเวลา

ท่านมหาราชานุกษานได้ตั้งพระทัยไว้ว่า พระองค์จะทรงล่าสัตว์กับคณะพรรคสี่สหายมิตรต่างชาติของพระองค์เป็นเวลาสามวัน หลังจากนั้นพระองค์ก็จะชวนคณะพรรคสี่สหายเดินทางบุกป่าฝ่าดงมุ่งตรงไปยังประเทศเนปาล ซึ่งที่นั่นพระเชษฐาของพระองค์เป็นพระโอรสของพระปิตุลา หรือเรียกกันง่าย ๆ ก็คือพี่ชายของชานุกษานนั้นเป็นลูกผู้พี่ คือ เป็นลูกของลุงนั่นเอง ได้เป็นมหาราชอยู่ในนครกาคะมันนครหลวงของเนปาล ถึงแม้ว่ามหาราชทั้งหลายหมดอำนาจในการปกครองบ้านเมืองแล้ว มหาราชทุกพระองค์ก็มีอิทธิพลยิ่งใหญ่ มีประชาชนเคารพนับถือยกย่องให้เกียรติในฐานะเป็นเจ้าของเขา ชานุกษานอยากจะให้คณะพรรคสี่สหายของเราได้เป็นความร่ำรวยอย่างสิ้นฟ้า ของมหาราชวิชัยอวตาสผู้เป็นเชษฐาของพระองค์ จึงรับอาสาพาคณะพรรคสี่สหายของเราไปที่ขั้วประเทศเนปาล โดยทรงสัญญาว่า พระองค์จะพาขึ้นเขาหิมาลัยชมความลึกลับมหัศจรรย์ของธรรมชาติและสิ่งต่าง ๆ ซึ่งบางทีอาจจะได้พบเห็นมนุษย์หิมะบนเขาหิมาลัย ท่านมหาราชเคยรับสั่งให้ฟังถึงเรื่องมนุษย์หิมะว่า มีสภาพครึ่งสัตว์ครึ่งคน คล้ายกับลิงกอริลล่าขนาดยักษ์ มีส่วนสูงเกือบ ๗ ฟุต น้ำหนักตัวอย่างน้อยเก้าสิบกิโลกรัม แขนยาวเลยหัวเข่า มีขนรุงรังแบบเดียวกับลิงทั้งหลาย แต่ใบหน้าเหมือนมนุษย์ทั่วไป มีกำลังวังชาราวกับช้างสาร กินหญ้า ใบไม้และผลไม้ป่า มีความเป็นอยู่อย่างธรรมชาติอันแท้จริง คือเปลือยกายล่อนจ้อนโดยมีขนป้องกันความหนาว มนุษย์หิมะนี้ใช้ภาษาพูดต่ำ ๆ ซึ่งสำเนียงของภาษาที่เปล่งเสียงออกมาก็คล้าย ๆ กับภาษาฮินดูนั่นเอง

เจ้าคุณปัจฉิมกับคณะพรรคสี่สหายของเราตื่นตื่นในเรื่องมนุษย์หิมะมาก เสี่ยวหงวนกับนิกตั้งใจจะสู้อยอดสูงสุดของภูเขาหิมาลัย คือยอดเอเวอเรสต์ซึ่งสูงจากระดับน้ำทะเล ๒๘,๐๐๒ ฟุต และยอดหิมาลัยที่รองลงมาก็ยอดกันซิงจังก้าสูงถึง ๒๘,๑๔๖ ฟุต ถึงแม้ว่าเสี่ยวไม่ใช่มนุษย์ที่ขึ้นสู้อยอดเขาสูงสุดของหิมาลัยได้สำเร็จ อาเสี่ยวก็อยากรู้ว่าบนยอดเขาเอเวอเรสต์นั้นจะมีอะไรบ้าง นิกมั่นใจว่าคงมองเห็นพระปฐมเจดีย์และภูเขาทองที่เมืองเราแน่นอน

หลังจากท่านชานุกษานได้พาคณะพรรคสี่สหายของเราล่าสัตว์เสร็จงานต่าง ๆ ในป่าทางทิศเหนือของนครปัตนาเป็นเวลาสามวันสามคืนแล้วพระองค์ นำช้างและไพร่พลของพระองค์เดินทางกลับปัตนา แล้วพระองค์ก็พาคณะพรรคสี่สหายพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉิมกับเจ้าเหว้ เดินทางโดยพาหนะม้าลัดตัดตรงเข้าสู่อาณาจักรของประเทศเนปาล

การผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองและศุลกากรที่พรมแดนอินเดีย-เนปาลในตอนบ่ายวันนั้น ไม่ต้องทำพิธีการอะไรเลย เพียงแต่นายด่าน

ตรวจคนเข้าเมืองและหัวหน้าศุลกากรก็เห็นท่านมหาราชชานุกษาน เขาก็รีบเข้ามาเฝ้าพระองค์และแสดงการวออย่างนอบน้อม

ท่านมหาราชได้ประทานเงินสดให้นายด่านตรวจคนเข้าเมือง และหัวหน้าศุลกากรคนละหมื่นบาทซึ่งเป็นธนบัตรใบละพันรูปีถ้วน ๆ เป็นรางวัลตั้งที่ได้ประทานให้ทุกครั้งเมื่อพระองค์เสด็จมาประเทศเนปาล

"นายด่านที่รัก" ท่านชานุกษานรับสั่งอย่างยิ้มแย้ม "ฉันตั้งใจพาเพื่อนคนไทยของฉันมาเที่ยวชมบ้านเมืองของเนปาล และจะพาคนเหล่านี้ไปเฝ้าท่านพี่ของฉันด้วย"

นายด่านตรวจคนเข้าเมือง ก็มศรีษะถวายคำนับเป็นครั้งที่สี่สิบห้า แล้วทูลว่า

"เชิญเสด็จกระหม่อม กระหม่อมกับหัวหน้าสกุลการ์ทีย์ไม่มีความจำเป็นอย่างใดที่จะขอคูหาสปรอร์ทของฝ่าบาทและคณะของฝ่าบาทเลย"

"ขอบใจ ขอบใจเธอมากถ้ามีโอกาสไปเที่ยวปีนถ้ำก็อย่าลืมไปหาฉันนะ ฉันจะต้อนรับเธอทั้งสองคนอย่าเต็มที่ทีเดียว รับรองว่าฉันจะจัดอ้ายอย่างมาให้เธออย่างดีที่สุด"

เจ้าพนักงานทั้งสองต่างโค้งคำนับอีกครั้งหนึ่ง ซานุกข่านหันพระพักตร์มายิ้มให้คณะพรรคสี่สหายซึ่งหยุดม้าอยู่เบื้องหลังพระองค์"

"ไปกันเถอะพวกเรา ฉันบอกเธอแล้วว่า การเข้าออกประเทศเนปาลสำหรับฉันนั้น ไม่ยากลำบากอะไรเลย นายกรัฐมนตรีของประเทศนี้คือเพื่อนรักเพื่อนเกลอของฉันเอง เราไปเรียนหนังสือที่ประเทศอังกฤษพร้อม ๆ กันและอยู่มหาวิทยาลัยออกสฟอร์ดด้วยกัน ถึงทุกวันนี้ยังมีการติดต่อกันเสมอ เขาจึงเป็นคนดีมาก แล้วฉันจะพาพวกเขาไปเยี่ยมเขา"

ขบวนทั้งเจ็ดตัวต่างวิ่งสับค่างผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองตรงไปตามถนนลูกรัง สักครูใหญ่ ๆ ก็เข้าเขตเทศบาลของนครกาตะมันดู

อันเป็นเมืองหลวงของประเทศเล็ก ๆ นี้

กิมหงวนแลเห็นอุฐสามสี่ตัว เขาชี้มือไปบอกนิกรแล้วเอ็ดตะโรงัน

"เฮ้ย อ้ายกร เห็นยีราฟโน่นไหม ยีราฟที่นี้ไม่เหมือนที่เขาเดินไว้ย รูปร่างทะลุ่ม ๆ ชอบกล"

นายจอมทะเล้นมองตามสายตาก็หงวนแล้วหัวเราะก๊าก

"โธ.....อ้ายเวร อุฐแท้ ๆ เห็นเป็นยีราฟไปได้"

อาเสี่ยสะดุ้งเล็กน้อยท่ามกลางการหัวเราะอย่างครื้นเครง เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดพลางหัวเราะพลาง

"อุฐก็ไม่รู้จัก"

ซานุกข่านทรงพระสรวลอย่างขบขัน พระองค์ชักม้าเข้ามาใกล้กับม้าของเสี่ยหงวน แล้วยกพระหัตถ์ชี้เข้าไปในบ้านหรือโรงงานแห่งหนึ่ง ซึ่งมีนกกระจอกเทศสองตัวกำลังยืนอยู่ได้ร่มไม้

"เธอบอกฉันสิเสี่ยหงวนนั่นนกะอะไร"

อาเสี่ยยิ้ม

"นกตระกูลกระหม่อม"

ท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ ทำคอย่น หันมาทำตาเขียวกับกิมหงวนทันที

"เดี๋ยวก็โดนตีตมม้าเท่านั้นเอง"

เสี่ยหงวนยิ้มแห้ง ๆ

"ผมไม่มีเจตนากระเซ้าคุณอาหรอกครับ ผมเข้าใจว่านกตระกูลจริง ๆ เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ไม่เคยเห็นนกตระกูลสักที รู้แต่ว่าตัวมันใหญ่กว่านกทั้งหลาย อ้า-ไม่ใช่นกตระกูลหรือครับ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ตวาดเว็ด

"นกกระจอกเทศไว้ยไม่ใช่นกตระกูล"

"ยังงั้นหรือครับ" กิมหงวนพุดเสียงอ่อยและยานคาง "เอ...นกกระจอกเทศรูปร่างหน้าตาขี้ใจ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ค้อนประหลับประหลือ

"แกมัน โง่บัดขบ นกกระจอกเทศที่เขาเดินก็มีแกไม่เคยเห็นหรือ"

อาเสี่ยสั่นศรีษะ

"ผมไม่สังเกตหรอกครับ ไปเขาดินที่ไรผมชอบดูแต่หมีเท่านั้น คุณหมีแล้วครีกครีนดีครับ รู้สึกว่าหมีเป็นสัตว์ที่น่ารักมาก"

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงนี้ ม้าเทศทั้งเจ็ดตัวกำลังผ่านหมู่บ้านและย่านชุมชนอันหนาแน่น บรรดาชาวเนปาลทั้งหลายส่วนมากล้วนแต่ยากจนบ้านเรือนเคสสถานล้วนเป็นบ้านเล็กเรือนน้อย กระทั่งส่วนมากสร้างอย่างหยาบ ๆ ใช้ดินเหนียวหุ้มหรือโปะไว้ ตลาดเล็ก ๆ ของเมืองนี้มีประชาชนกำลังซื้อขายกัน ชาวอินเดียทั้งหญิงชายเด็กผู้ใหญ่ล้วนแต่แต่งกายซ่อมซ่อ สวมเสื้อผ้าขาดวัน ผู้หญิงใช้ศรีษะเทินกระຈาดหรือไหของใส่น้ำเดินตัวปลิว บางคนก็ปล่อยหน้าอกล่อนจ้อน ชานุกข่านทรงอธิบายให้ได้ฟังว่าจำนวนพลเมืองของอินเดียนั้นประมาณ ๕๐๐ ล้านคน รัฐบาลไม่สามารถจะให้ความช่วยเหลือคนยากจนได้ จึงต้องปล่อยให้พลเมืองเหล่านี้ ต่อสู้กับการดำรงชีวิตด้วยความลำบากยากแค้น แต่อย่างไรก็ตามชาวอินเดียทั้งหลายผู้เคร่งครัดในศาสนาของตนไม่มีความนิยมเลื่อมใสในลัทธิคอมมิวนิสต์เลย พวกมุสลิมก็นับถือพระมะหะหมัดของเขา พวกฮินดูก็เคารพสักการพระศิวะ และพระนารายณ์ ชาวอินเดียไม่สนใจการเมือง ใครจะเป็นรัฐมนตรีหรือผู้แทนราษฎรก็ช่าง ชาวอินเดียสนใจแต่เพียงว่าเมื่อเย็นวันนี้จะเอาอะไรกิน และวันพรุ่งนี้จะเอาอะไรกิน

นครกาตะมันดูมีความเจริญขนาดนครสวรรค์หรือจังหวัดตรังของเราเท่านั้น อาคารที่เป็นตึกก็ล้วนแต่เก่าแก่ล้ำสมัย แต่มีปูชนียสถาน โบราณวัตถุมากมายส่วนมากของชาวเนปาลนับถือศาสนาฮินดู ดังนั้นจึงมีโบสถ์พระศิวะและเทวสถานหลายแห่งล้วนแต่สวยงามเป็นศิลปะของอดีตสถาปนิกชาวภารต ถูกละ อินเดียไม่มีตึกสูง ๆ แบบทันสมัย แต่อินเดียมีสถาปัตยกรรมและพราหมณ์มากมายล้วนแต่สวยงามซึ่งสถาปนิกสมัยใหม่ไม่อาจสร้างได้เมืองหลวงของเนปาลไม่มีผู้คนหนาแน่นเหมือนกรุงเทพฯ โดยเฉพาะรถยนต์มีเล่นอยู่ในถนนไม่กี่คัน

เมื่อใกล้จะถึงวังใหญ่ของท่านมหाराชาวิชัยอวตาลพระเชษฐาของชานุกข่าน พระองค์ได้รับสั่งกับคณะพรรคสี่สหายว่า

"พวกเธอคงแปลกใจว่าที่กาตะมันดูไม่ใคร่มีรถยนต์ใช้ ประชาชนนิยมใช้เกวียนเทียมโค ระแทะ หรือตะเข้ ล้อเลื่อน หรือมีฉะนั้นก็ใช้ธนูและม้าทั่ว ๆ ไป"

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ยิ้มให้ท่านมหाराชา

"กระหม่อม กระหม่อมเข้าใจว่าชาวเมืองนี้คงไม่นิยมใช้รถยนต์เพราะต้องการประหยัดเงินค่ารถยนต์และค่าน้ำมันมากกว่า"

"เปล่า ไม่ใช่เช่นนั้นหรอกเจ้าคุณชาวเมืองกาตะมันดูโดยมากเป็นคนจนไม่มีเงินพอที่จะซื้อรถยนต์ใช้ได้แล้วดีมหาชนประเทศนี้รุนแรงมาก ถ้าใครขับรถยนต์ชนคนเดินถนนจะรุมกระที่บคนขับคนนั้นเอากันถึงตายทีเดียว เจ้าคุณก็คงจะเห็นว่ารถยนต์ที่นี้ขับราวกับข่อง คนวิ่งตัดหน้าในระยะใกล้ก็เบรคทัน"

พลทูลขึ้นว่า "ถ้ากรุงเทพฯ ใช้มหาชนเช่นนี้วันหนึ่ง ๆ นักขับรถยนต์คงถูกระที่บตายหลายสิบคนเชียวฝ่าบาทรถยนต์ที่กรุงเทพฯ มีในราวแสนคันกระหม่อมเล่นกันชั่วเยี่ยตลอดเวลา คนเดินถนนจะข้ามสักทีก็เป็นไปด้วยความยากลำบาก ที่กรุงเทพฯ คนขับรถยนต์ส่วนมากไร่มารยาทกระหม่อม ขับกันอย่างบ้าระห่ำไม่ได้คำนึงถึงคนเดินถนน"

ท่านชานุกข่านทรงพระสรวลเบา ๆ

"เรื่องนี้เป็นเรื่องของรัฐบาลไทยโดยตรง การแก้ไขเบียบจราจรให้รัดกุมและปลอดภัยไม่ยาก แต่เขว่ารถยนต์ในกรุงเทพฯ นับจำนวนพันใช้ใหม่ที่เป็นรถอภิลิทธิชน"

"กระหม่อมรทเหล่านี้แหละคนจับมักจะมีมารยาททรม ถ้าฝ่าบาทเสด็จไปกรุงเทพฯ ก็คงจะเวียนพระเสีรเมื่อทอดพระเนตร เห็นรถยนต์ยัวเยื้อไปหมด การจารจรคับคั่งติดขัดเกือบตลอดวัน"

ท้ายหมู่บ้านนั้นมีม้าตัวหนึ่ง ซึ่งเป็นม้าเทียมรถผูกอยู่ที่ต้นไม้ มันกำลังยืนกินหญ้าอยู่ตามลำพัง ม้าตัวนั้นเป็นม้าตัวเมีย ส่วนม้าของเจ้าคุณปัจจนิกฯ เป็นม้าตัวผู้ มีหน้าซำยังเป็นม้าหนุ่มคะนองเคยเข้าแข่งมาแล้ว แต่ฝีเท้าเลวเกินไป ท่านมหาราชฯ จึงเก็บไว้เป็นม้าสำหรับขี่เล่น เมื่อม้าของท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ แลเห็นนางม้าตัวเมียผู้โสภิตจีดาและผมยาวปิดหน้าและจีพินเกลอะตามวิสัยของม้าเทียมรถทั้งหลายมันก็พิตและเกิดมีอารมณ์เปลี่ยวเกิดขึ้นทันที

เจ้าม้าหนุ่มร้องฮือเสียงกังวาล แล้วยกขาหน้าขึ้น ท่านเจ้าคุณไม่ทันระวังตัวก็ถอยละลี้วลงจากหลังม้าส่งเสียงร้องลั่น "โฮ๊ย...ตุ๊บ.....อ้อย"

เจ้าม้าหนุ่มวิ่งเข้าไปหานางม้าตัวเมียทันที เจ้าของม้ากำลังตัดหญ้าอยู่แถวนั้น พอแลเห็นม้าหนุ่มบุกเข้ามาเพื่อที่จะปลุกปล้ำล่วละเมิดอธิปไตยม้าของเขาบานูหวนดวงามก็ถือเคียวลุกขึ้นร้องอะอะวิ่งเข้ามากั้นม้าของเขาทันทีและช่วยจับบังเหียนม้าเจ้าคุณปัจจนิกฯ ไว้ให้

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ครางหงิง ๆ ท่ามกลางเสียงหัวเราะงอหายของเสี้ยหวงนกับนิกรและเจ้าแห้ว พลริบลงจากหลังม้าวิ่งเข้ามาประคองท่านให้ลุกขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น ท่านเจ้าคุณสุดปากลั่นมองไปที่ม้าของท่านแล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงหนัก

"อ้ายม้าทรยศ อูย...ช่วยไปจับมันมาให้อาหน้อยเออะวะสงสัยว่าก้นกบอาหักเสี้ยแล้ว-อ้อย"

นิกรพยักหน้ากับกิมหวงแล้วพุดขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

"ที่แรกกันนี่ว่าจะออกก้อยเสี้ยอีก ที่แท้ออกหัว ฮะ ฮะ คุณดีนักว่าเคยขี่ม้า ข้ามเครื่องกิดขวางมาแล้วนี่แหละเขาว่าหมอม้าตายเพราะงู

หมอคะเข้ตายเพราะตะเข้ หมอความตายเพราะลูกความ หมอคุดตายเพราะไม่มีคนจะคุด"

ชานุกข่าน ทรงกลั่นหัวเราะแทบแย้ พระองค์ทรง โบกพระหัตถ์ห้ามนิกรไม่ให้กระเข้าเจ้าคุณปัจจนิกฯ พล พัชรภรณ์ วิ่งเหยาะ ๆ ออกไปนอกถนนรับสายบังเหียนม้าจากชาวฮินดูหวนดวงามคนนั้นแล้วกล่าวขอขอบอกใจ ซึ่งอีกฝ่ายหนึ่งก็บอกว่าไม่เป็นไรเป็นเรื่องขี้ผง อย่างไรก็ตามทั้งสองคนพุดกันไม่รู้เรื่องเพราะอีกฝ่ายหนึ่งพุดภาษาไทยและอีกฝ่ายหนึ่งพุดภาษาอินเดีย ในที่สุดก็ต้องใช้ภาษาไปเจรจากัน แล้วพลก็จึงม้ากลับมาหาคณะพรรคของเขา ชาวเนปาลหลายสิบคนขึ้นห้อมล้อมมองดูเหตุการณ์แบบไทยมุง แต่ที่อินเดียก็ต้องเรียกแขกมุง

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พยายามขึ้นนั่งบนหลังม้าคู่ของท่าน ชานุกข่านรับสั่งกับเจ้าคุณเบา ๆ ว่า

"ฉันเสี้ยใจมากที่เจ้าคุณได้รับอุบัติเหตุ แต่นับว่าโชคดีที่เจ้าคุณไม่ได้รับบาดเจ็บอะไร"

เจ้าคุณฝืนหัวเราะ

"ตะ โปกครากไปหน้อยเดียวกระหม่อม แล้วเจ้าคุณก็หันมาทำตาเขี้ยวกับเจ้าแห้ว

เจ้าแห้วเข็นวาบไปหมดทั้งตัว

"แสะ แสะ รับประทานไม่ได้ยืมหรือครับ

"ก็กูเห็นนี่หว่า"

เจ้าแห้วทำหน้าชอบกล

"รับประทานที่เห็นนะกระผมแยกเขี้ยวครับไม่ได้ยืม รับประทานแมลงวันมันเกาะริมฝีปาก รับประทานผมก็เลยแยกเขี้ยวขับปากไปมาเพื่อไล่แมลงวัน รับประทานสาบานได้ครับว่ารับประทานไม่ได้ยืมเยาะเจ้าคุณ"

ท่านชานุกข่านทรงม้าพระที่นั่งนำหน้าพาคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ออกเดินทางต่อไป บรรดาแขกมุงทั้งหลายต่างวิพากย์

วิจารณ์กันแค่ไปหมด

ในที่สุด ทุกคนก็มาถึงวังอันสวยงามของท่านมหाराชาวิชัยอวตาลพระเชษฐาซานุกษานทุกคนตื่นเดินไปตามกันเมื่อแลเห็นได้ความสวยงามของพระตำหนักใหญ่ซึ่งสร้างตามแบบศิลปะของอินเดียมีรูปยอดเป็นรูปคล้ายกับดอกบัวและทาสีบรรณศัพท์ทองต้องแสงอาทิตย์ละเลื่อม อาณาเขตของวังนี้กว้างขวางใหญ่โตกว่าวังคิระนิมิตมากมายนักสมดังที่ท่านซานุกษานทรงเล่าให้ฟังว่า ท่านมหाराชาวิชัยอวตาลองค์นี้เป็นมหาเศรษฐีที่ร่ำรวยที่สุดในโลก แม้กระทั่งมหาเศรษฐีของอเมริกาก็ร่ำรวยสู้ท่านวิชัยอวตาลไม่ได้ โดยเฉพาะเงินสดของพระองค์ทรงฝากไว้ในธนาคารที่อังกฤษและอเมริกาดังหมื่นห้าพันล้านรูปี

เมื่อนายทหารรักษาการณ์และเห็นซานุกษานเขาก็จำได้ เขารีบร้องตะโกนเรียกแถวทหารยามทันที พอขบวนม้าของซานุกษานและคณะพรรคสี่สหายผ่านประตูวังเข้ามา นายทหารรักษาพระองค์ของท่านวิชัยอวตาลก็ตะโกนบอกแถวกระทำวันทยาอุทซานุกษานยกพระหัตถ์ขวาชูขึ้นและขมับขวาของพระองค์รับความเคารพกองทหาร แล้วทรงลี้วงกระเป่าหีบธนบัตรอินเดียปีกหนึ่งออกมายื่นส่งให้นายทหารหนุ่มคนนั้น

"สวัสดีคุณหนู เอ้า-เอาเงินนี้ไปใช้"

ร้อยเอกหนุ่มผู้บังคับกองทหารรักษาพระองค์ดีใจเหลือที่จะกล่าวเขารับเงินปีกนั้นมาถือไว้

"เป็นพระกรุณาแล่นเกล้าแล้วฝ่าบาท ขอให้ทรงพระเจริญเถิดกระหม่อม"

ท่านซานุกษานทรงพระสรวลเบา ๆ พระองค์ทรงขับม้านำหน้าคณะพรรคสี่สหาย ม้าทั้งเจ็ดตัววิ่งโยกไปตามถนนลาดยางแอสฟัลท์ซึ่งสองฟากทางเต็มไปด้วยต้นสนเรียงราย บรรดาข้าหลวงหมาดเล็กที่อยู่บนตำหนักใหญ่ต่างวิ่งพล่านร้องบอกกันว่า พระอนุชาของมหाराชาวิชัยอวตาลเสด็จมาโดยไม่มีข้าวกบถ่วงหน้า

มหาดเล็กหลายคนรีบลงมาจากตำหนักใหญ่เพื่อจับม้าให้ซานุกษานกับคณะพรรคสี่สหายพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉิมกษัตริย์และเจ้าแก้วต่างพากันลงกันมาจากหลังม้าทุกคนรู้สึกเจ็บกัน มหาดเล็กของท่านมหाराชาวิชัยอวตาลได้จูงม้าทั้งเจ็ดตัวไปจากที่นั่น ซานุกษานรับสั่งกับทุก ๆ คนว่า

"อย่าลืมว่าท่านพี่ของฉันทพระองค์ทรงขี้นเียวที่สุดในโลก ฉะนั้นการรับรองอาจจะไม่มีอะไร พวกคุณจะไม่ได้รับความสะดวกสบายเหมือนกันกับอยู่ที่วังฉันทหรือ อย่างไรก็ทนเอาหนึ่งคืน พรุ่งนี้ฉันทจะพาพวกเธอขึ้นเขาหิมาลัยแต่เช้าประเดี๋ยวเราจะออกเที่ยวตลาดกันเพื่อหาซื้อข้าวของเครื่องใช้พ้อค่าที่เมืองนี้ส่วนมากรู้จักคุ้นเคยกับฉันททั้งนั้น ฉันทมาเที่ยวกาคะมันคุ้นบไม่ถ้วนครั้งแล้ว แต่มาตามทางหลวงไม่ได้บุกป่าฝ่าดงมาอย่างนี้"

พลทูลซานุกษานอย่างนอบน้อม

"ไม่เป็นไรกระหม่อม เราอยากมาเที่ยวเนปาลมากกว่าอย่างอื่น พระองค์จะต้อนรับเรามากน้อยเพียงใดนั้นย่อมสุดแต่พระอริยาศัย"

ซานุกษานถอนพระทัยโล่งอก

"ถ้าพวกเธอคิดได้เช่นนี้ฉันทก็โล่งใจและสบายใจ"

ทันใดนั้นเองท่านมหाराชาวิชัยอวตาลก็ปรากฏพระองค์ขึ้นมหาเศรษฐีหมายเลขหนึ่งของโลกทรงฉลองพระองค์เก๋คร่ำคร่ามีรอยปะชุนหลายแห่ง พระองค์มีพระชันษาแก่กว่าซานุกษานเพียงสองปีเท่านั้น พระวรกายค่อนข้างอ้วนจนพุงพลุ้ยยื่นออกมาวิชัยอวตาลไว้หนวดและเคราอย่างสง่างาม

อาสาเสียมหงวนแลเห็นเข้าก็เข้าใจผิดคิดว่าท่านมหाराชาเจ้าของวังอันมโหฬารวังนี้ คือ มหาดเล็กหรือพ่อครัว อาเสียมพยักหน้าให้ท่านมหाराชาวิชัยอวตาลแล้วกล่าวว่า

"เฮ-อาญู ไปทูลเจ้านายน้อยชื่อว่าท่านมหาราชานุกขานเสด็จมาที่นี่และพาพวกคนไทยทั้งหมดคนซึ่งเป็นพระสหายของพระองค์มาด้วย"

วิชัยอวตารทรงพูดอ่านและเขียนภาษาไทยได้ดีเท่า ๆ กับชานุกขานพระอนุชาของพระองค์ เมื่อได้ทรงฟังกิมหงวนทูลพระองค์เช่นนี้

วิชัยอวตารก็มีพระพักตร์เคร่งเครียดบึ้งตึงทันที

"ฉันคือวิชัยอวตารเจ้าของวังนี้" ท่านมหาราชารับสั่งเป็นภาษาไทยด้วยเสียงอันดัง

อาเสี้ยทำคายน ท่านชานุกขานรีบไปหาพระเชษฐาทั้งสองฝ่ายต่างยกมือไหว้และสวมกอดกันแสดงความรักอันสนิทสนม แล้วก็สนทนาปราศรัยกันด้วยภาษาอินเดียสักครู่ คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้วก็ถูกแนะนำให้รู้จักกับท่านมหาราชวิชัยอวตารทีละคนทุกคนได้กัมศริษะถวยค่านับอย่างนอบน้อม อาเสี้ยกิมหงวนยกมือไหว้ปลก ๆ แล้วทูลว่า

"ขอได้โปรดประทานอภัยโทษให้กระหม่อมเกิดฝ่าบาท กระหม่อมมีตาเสียเปล่า แต่หามีแวไม่"

วิชัยอวตารทรงเยี่ยมพระสรवल

"ฉันไม่โกรธเธอหรอก แต่เสียใจที่เธอเข้าใจว่าฉันเป็นคนใช้หรือเป็นมหาดเล็กของตัวเอง ฉัน-ยินดีรู้จักสหายทุก ๆ คน ฉันยินดีที่จะบอกให้ทราบว่ ครั้งหนึ่ง ฉันเคยไปอยู่ประเทศไทยประมาณแปดปี หลานชายของฉันตั้งร้านขายผ้าอยู่ที่พาทูร์ดใกล้ ๆ กับร้านไทยสตรี้อย่างไรละ ตอนนั้นรัฐบาลอังกฤษจะจับตัวฉัน หว่าฉันซ่อนสมผู้คนเพื่อคิดการปฏิวัติ พอฉันรู้ว่าฉันจะถูกจับฉันก็รีบหนีเล็ดลอดไปจนถึงเมืองไทยซุ่มซ่อนตัวอยู่ที่พาทูร์ด ทางรัฐบาลอังกฤษรู้ว่าฉันไปเมืองไทยก็แจ้งเรื่องไปทางรัฐบาลไทยให้จับกุมฉันตั้งข้อหาว่าฉันฉ้อโกงภาษีรัฐบาล ตำรวจไทยได้มาล้อม ๆ มอง ๆ อยู่แถวพาทูร์ดหลายคนแต่จับฉันไม่ได้ เพราะคนแขกต่างไว้หนวดไว้เคราเหมือนกันทั้งนั้น ฉันพักอยู่ในประเทศอย่างธรรมดาสามัญชน ชาวภารตด้วยกันเท่านั้นที่รู้ว่าฉันเป็นเจ้าและเป็นมหาราชามีบทบาทสำคัญในการกู้ชาติหวังจะปลดแอกจากอังกฤษ อ้า-ชีวิตฉันในเมืองอันสวยงามตลอดจนปฐนิยสถานโบราณวัตถุ เมืองไทยเป็นเมืองพระร่มเย็นเป็นสุขมาก ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว ในโรงยามีฝืนอาหารการกินอุดมสมบูรณ์ ไม่อึดคักขาดแคลนเหมือนอินเดียหรือเนปาลนี้ คนไทยรักสงบมีรัฐบาลที่ดี มีผู้แทนราษฎรที่เข้มแข็งเฉลียวฉลาด เสียอย่างเดียวปากแข็งมากไปหน่อย"

"ปากแข็ง" เจ้าคุณปัจจนิกฯ คราง "ฝ่าพระบาทหมายความว่าอะไรกระหม่อม"

ท่านมหาราชวิชัยอวตารทรงพระสรवलเบา ๆ

"หมายความว่าผู้แทนของพวกท่าน สามารถกินจอบกินเสียมหรือกินเหล็กได้อย่างหน้าตาเฉย และกินไม่รู้จ๊กอ้อมเสียด้วย"

คณะพรรคสี่สหายต่างหัวเราะขื่นพร้อม ๆ กันต่อจากนั้นวิชัยอวตารก็เชิญทุกคนขึ้นไปพระตำหนักและพาเข้าไปในห้องโถงใหญ่อันเป็นห้องรับแขกอันหรูหราประดับประดาด้วยสิ่งอันมีค่าตามแบบภารต ที่พระทวารหรือประตูทั้งด้านหน้าและด้านหลังมีเจ้าทาสดำรงกำยำยืนเคียงคู่กันที่พระทวารด้านหลังห้องโถง นายจอมทะเล้นทำหน้าที่จนสนทน่หัวใจไม่แน่ใจว่าเจ้าทาสคำทั้งสองจะเป็นมนุษย์จริง ๆ หรือเป็นรูปปั้นเพราะมันไม่เคลื่อนไหวแม้แต่น้อย แม้แต่นัยน์ตาก็ไม่กระพริบ

ดร.ดิเรกเข้ามายืนข้าง ๆ นิกร ขณะที่ท่านวิชัยอวตารกำลังยืนรับสั่งสนทนากับชานุกขานพระอนุชาของพระองค์

"คูอะไรวะกร" นายแพทย์หนุ่มถามยิ้ม ๆ

นิกรหันมามองดู ดร.ดิเรกแล้วพูดเบา ๆ

"กันสงสัยวะ อ้ายสองคนนี้เป็นคนจริง ๆ หรือรูปปั้น"

ดร.ดิเรกหัวเราะชอบใจ

"ไม่น่าสงสัยเลย รูปปั้นปั้นได้อย่างนี้ที่ไหนกันนี่มันคนจริง ๆ "

นิกรขมวดคิ้วขึ้น เขาเอื้อมมือจับขมวดจี้กระแฉับเจ้าทาสดำร่างยักษ์ขมวดหนึ่ง ที่แลบออกมาจากใต้รักแร้และถกลมพัดพะเยิบพะยับ แล้วนิกรก็กระตุกคังพรี๊ด เจ้าทาสดำสะดุ้งเฮือกสุดตัวจ้องมองคุณนิกรด้วยนัยน์ตาลนแทนจะออกนอกเป้า

"เฮ้อ-อีนี่เล่นยังงี้ไม่คืนะนายจ๋า เล่นท่ามะไรนี่ะ คนแขกไม่ชอบคะรึ๊บบ"

นิกรถอนหายใจโล่งอก แล้วขมวดให้เจ้าหนุ่มผิวหมึกรูปร่างขนาดยักษ์วัดแจ้ง

"ขอโทษทีนะบัง ฉันนึกว่าบังเป็นรูปหุ่นเลขลองคิงขมวดจี้กระแฉับ"

"อีนี่เจ๊บนะ" เจ้าทาสดำส่งเสียงเอ็ดตะโร

ท่านมหาราชวิชัยอวดตาลทรงวาดทาสของพระองค์

"อ้ายทาสถ่อย สุภาพบุรุษเหล่านี้คือสหายของข้า เจ้าไม่ต้องมีเสียงเขาถอนขมวดจี้กระแฉับเล่นนิดหน่อยเป็นอะไรไป"

ครั้นแล้วท่านมหาราชวิชัยให้คณะพรรคสี่สหายนั่งลงบนพรมเปอร์เซียสีนมหิมาที่ปูลาดอยู่กลางห้อง ชานุกข่านทรงอธิบายให้สี่สหายทราบ

"พวกคุณคงรู้ดีแล้วว่าพวกเรารักษานบธรรมเนียมประเพณีของเรา ท่านพี่ของฉันจัดห้องรับแขกตามแบบชาวภารต เราไม่ใช่เก้าอี้รับแขกคนอินเดียหรือชาวภารตรับแขกนั่งสมาธิกับพื้นอย่างนี้เรามีหมอนแพรสำหรับท้าวแขนหรือถอดเล่นให้สบาย เรามีโต๊ะเล็ก ๆ สำหรับตั้งเครื่องดื่มหรืออาหาร พวกคุณเคยชินกับสภาพอย่างนี้แล้วไม่ใช่หรือ"

นายพัชราภรณ์ขมวดให้ชานุกข่าน

"กระหม่อม พวกเรามีความรู้สึกตื่นเต้นในความสวยงามอันวิจิตรตระการตาของวังนี้อย่างยิ่งเกิดมาเป็นตัวตลกก็เพิ่งได้พบเห็นในครั้งนี่"

วิชัยอวดตาลทรงพระสรवलั่น

"ฉันไม่อยากจะขู่อวดพวกคุณเลยว่า วังของฉันนี้สวยกว่าทัชมาฮาลเป็นไหน ๆ และไม่มีวังของมหาราชวงศ์ใดอีกแล้วที่จะสวยงามเหมือนอย่างนี้ ฉันยินดีต้อนรับพวกคุณเป็นแขกผู้มีเกียรติของฉัน ฉะนั้นขอให้ทุกคนทำตัวให้สบายเป็นกันเองชานุกข่านบอกฉันเมื่อคืนนี้ว่าเธอพาขบวนทาสนางรเนปาล และจะขึ้นไปเที่ยวชมเขาหิมาลัยเพื่อศึกษาหาความรู้ ในทางธรรมชาติวิทยาและเพื่อความเพลิดเพลินด้วย ไซ้ใหม่ท่านเจ้าคุณ"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ แลบลิ้นเลียริมฝีปากเพราะกระหายน้ำ

"แฮะ แฮะ น้ำกระหม่อม อ้า-กระหม่อมคอแห้งจนเป็นผงแล้วเดินทางมาเหนื่อยเหลือเกิน"

วิชัยอวดตาลขมวดพระขนงย่น

"โอ-ขอโทษที่เจ้าคุณ ฉันมัวตื่นเต้นดีใจที่ได้พบหน้าน้องชายของฉันและมัวทักทายคนโน้นคนนี่เพื่อให้ทั่วหน้ากัน เลยลืมจัดหาเครื่องดื่มและบุหรี่ป้อนรับ" รับสั่งจบพระองค์ก็ตบพระหัตถ์ขึ้นสามครั้ง

หมาดเล็กหมวดครารุงรังคนหนึ่งแต่งกายเรียบร้อยในเครื่องแบบรัดกุม หัวถึงทองคำบรรจุน้ำถึงหนึ่งเดินเข้ามาในห้องโถงใหญ่ ในถ้ำน้ำนั้นมีน้ำแช่น้ำแข็งก้อนเล็ก ๆ ก้อนหนึ่งและมีถ้วยพลาสติกสำหรับตักน้ำหนึ่งถ้วยหมาดเล็กนำถ้ำน้ำไบนั้นมาวางเบื้องหน้าคณะพรรคสี่สหายแล้วก็มศรีษะถวายค่านับวิชัยอวดตาลอย่างนอบน้อม เสร็จแล้วก็ถอยออกไป

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ และเจ้าแหวต่างมองดูหน้ากันอย่างอนาใจ ท่านชานุกข่านทรงอับอายเหลือที่จะกล่าวแล้ว พระเชษฐาของพระองค์ทรงชี้เหนียวอย่างร้ายกาจ ซึ่งเป็นมาเช่นนี้แต่ไหนแต่ไรแล้ว วิชัยอวดตาลกล่าวขึ้นด้วยพระพักตร์ขมวดเข้ม

"เชิญดื่มน้ำให้สบาย รับประทานเสียเถอะสหายรักของฉัน น้ำแข็งจะละลายเสียหมด น้ำแข็งที่เนปาลแพงมาก ปอนด์ละหนึ่งรูปี"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ สิ้นศรีษะซ่า ๆ แต่ไม่พูดว่าอะไรว่าแก้วพลาสติกจ้วงน้ำแช่น้ำแข็งจนเต็มถ้วยแล้วยกขึ้นดื่มด้วยความกระหาย แต่แล้วเจ้าคุณก็ทำหน้าเบ้

"ฝ่าบาท...ว่า...อื้อย...."

"อะไรจะเจ้าคุณ มีอะไรเกิดขึ้นหรือ"

ท่านเจ้าคุณทำหน้าเหยเกขอบกล"

"น้ำในถังนี้กระหม่อมสงสัยว่าเป็นน้ำคลอง"

วิชัยอวตลพัยกพระพักตร์เล็กน้อย

"ถูกแล้วเจ้าคุณ น้ำในท้องร่องข้างวังฉันเอง น้ำนี้มันขุ่นหน่อย ถ้าหน้าฝนก็ค่อยยังขุ่น น้ำประปาที่กาคะมันดูแพงมาก หาบหนึ่งถึงสองรูปีวังนี้ไม่ได้ติดก็อกประปา และฉันไม่เคยซื้อน้ำประปาใช้ เราใช้น้ำในคูอบกินและล้างถ้วยชามความจริงดื่มน้ำในท้องร่องดีกว่า น้ำประปามาก เพราะอย่างน้อยร่างกายของเราก็รู้จักต้านทานต่อสู้กับเชื้อโรคบิดหรืออหิวาต์จนเคยชิน คนที่ไม่เคยดื่มน้ำคลองหรือน้ำในท้องร่องดื่มเข้าไปก็กรีกเดียวใส่โลงได้เลยฉันและคนของฉันกินน้ำบ่อมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เชิญอีกซีเจ้าคุณ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ส่งถ้วยพลาสติกให้เสี่ยหงวน

"เฮ้-ดื่มเสียหน่อยซี"

"ผมขอมอดตายรับคุณอาไอ้โฮ-ทรงพระกระษัตริย์คุณนี่ ไร่อย่างนี้ ผมเคยคิดว่าลุงเซซของเรานี้เหนียวที่สุดในโลก ยังสู้ท่านมหาราชวิชัยอวตลไม่ได้อ" เสี่ยหงวนกล่าวขึ้นดัง ๆ โดยไม่เกรงพระทัย

นิกรเอี่ยมมือรับแก้วพลาสติกมาจากพ่อตาของเขาแล้วดักน้ำเย็นแช่น้ำแข็งในถังทองคำขึ้นมาดื่มถึงสองแก้ว ต่อจากนั้นก็ยื่นแก้วให้พลแต่พลสิ้นศรีษะปฏิเสธ นิกรส่งให้ ดร.คิเรก และเจ้าแห้ว ทั้งสองสิ้นศรีษะไม่ยอมดื่มน้ำ เพราะกลัวว่าจะเป็นเชื้ออหิวาต์เอาชีวิตมาทิ้งที่เนปาล

วิชัยอวตลทรงสนทนากับคณะพรรคสี่สหายและพระอนุชาของพระองค์เป็นอย่างดี เสี่ยหงวนกวักมือเรียกมหาดเล็กในวัยกลางคนคนหนึ่งเข้ามาหาเขาแล้วอาเสี่ยก็ล้วงกระเป๋าทาบิชนบัตรราคาสิบรูปีหนึ่งฉบับออกมาส่งให้มหาดเล็กผู้นั้น

"พี่ชาย ช่วยไปซื้อน้ำอัดลมเย็น ๆ มาให้พวกเราสักเจ็ดขวดเถอะ เงินเหลือฉันให้เถ"

ท่านมหาราชวิชัยอวตลรับสั่งเสริมขึ้นทันที

"เฮ้-เพื่อข้าอีกหนึ่งขวดรวมเป็นแปดขวดด้วยกัน หลายเดือนแล้วข้าไม่ได้กินน้ำอัดลมเลย กินฟรีอย่างนี้ข้าไม่รังเกียจ"

มหาดเล็กรับพระรับสั่งแล้วถอยออกไป วิชัยอวตลทรงสนทนากับคณะพรรคของเราอย่างสนิทสนม เจ้าแห้วนั่งกระสับกระส่ายไปมา

นาน ๆ ก็ยกมือทั้งสองข้างกอดท้อง ในที่สุดเจ้าแห้วก็ยกมือไหว้ท่านมหาราชวิชัยอวตลแล้วทูลว่า

"ฝ่าบาทกระหม่อม ฮ้า-กระหม่อมเกิดเอ็กสิเด็นเสียแล้ว"

วิชัยอวตลแปลกพระทัยเล็กน้อย

"ทำไมละนายแห้ว"

"ห้องกระหม่อมเสียด่าบาท เมื่อตอนสายกระหม่อมรับประทานขนมแขกอย่างหนึ่ง อ้าทางไปห้องสุขาไปทางไหน กระหม่อม"

วิชัยอวดตาลทำพระเนตรปริบ ๆ

"ห้องสุขา-เธอหมายความว่ากระไรนายแห้ว"

เจ้าแห้วขบกรามพุด

"เว็จกระหม่อม"

"อ้อ เธอหมายถึงส้วม-ซอรีนายแห้ว ที่วังของฉันไม่มีส้วมหรือ"

อาเสียดหัวเราะก๊าก

"ฝ่าบาทกระหม่อม" กิมหงวนพุดพลาหงหัวเราะพลา "เมื่อไม่มีส้วมหรือห้องสุขา ฝ่าบาทไม่ทรงเคียดหรือ กระหม่อมคนเราไม่ว่าจะเป็นเจ้าหรือเป็นไพร่ก็ต้องถ่ายด้วยกันทั้งนั้น"

"เรื่องเล็กคุณนิกร หลังวังของฉันมีอาณาเขตติดต่อกับละเมาะอันเป็นที่ของรัฐบาล ฉันและพวกเราต้องการถ่ายทุกซีกก็พากันออกไปที่

ละเมาะนั้น ปล่อยไว้ตามกอกกล้วยบ้าง โคนต้นไม้หรือในหลุมเล็ก ๆ บ้าง ถูกแดดเผาแห้งไปเอง อ้า-นายแห้วจะไปก็ไปซีฉันจะให้คนของฉันพาไป"

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอือก

"ลำบากนักก็ไม่ต้องหรือฝ่าบาท ค่อยยังชั่วแล้วกระหม่อม"

เสียดหงวนทูลขึ้นทันที

"ฝ่าบาทน่าจะติดตั้งชักโครกอย่างงาม ๆ ไว้ประจำตำหนักสักสองสามแห่งไม่ได้หรือ"

วิชัยอวดตาลแย้มพระสรวล

"การติดตั้งอย่างว่าไม่ใช่ง่าย ๆ นะเธอ อย่างน้อยก็ต้องเสียเงินร่วมหมื่น ฉันชอบสะสมเงินแต่ว่าฉันไม่ชอบใช้เงิน ให้คืนตายซีสาบานให้ก็ได้ เดียวเธอจะไม่เชื่อ"

เสียดหงวนกลืนหัวเราะแทบแสบ ซานุกข่านไม่ทรงรู้สึกอับอายและขี้เหนียวถึงเพียงนี้ ให้การต้อนรับคณะพรรคสี่สหายเพียงแต่น้ำเย็นแช่น้ำแข็งเท่านั้น ซึ่งพระนิสัยของวิชัยอวดตาลนั้นตรงกันข้ามกับพระองค์เหมือนอย่างเสียดหงวนเสียดสา ซานุกข่านแห่งนครปัตตานาเลื่อนพระองค์เข้ามาใกล้พระเชษฐาแล้วยกพระหัตถ์ขวาวี้ออกรับพระโอบอุ้มกระซิบทูลแผ่วเบาว่า

"หม่อมฉันกับเพื่อน ๆ เดินทางมาเหน็ดเหนื่อยมากและยังไม่ได้รับประทานอาหารกลางวัน ท่านพี่โปรดประทานเลี้ยงอาหารเขาเถิดพะยะคะ อย่าให้คนไทยเหล่านี้นึกคิดเยินท่านพี่ได้"

"ฉันจะจัดอาหารอย่างดีที่สุด พร้อมด้วยวิสกี้ชั้นเยี่ยมมาต้อนรับพวกเธอเดี๋ยวนี้ เราจะดื่มเหล้าและกินข้าวกันให้สนุกทีเดียว"

นิกรลืมนดาโพลงแล้วร้องขึ้นดัง ๆ

"ขอให้ฝ่าบาททรงพระเจริญ ๆ"

มหาราชแห่งนครกาตะมันคูทรงหยิบไม้ตีฆ้องข้าง ๆ พระองค์ยกขึ้นตีฆ้องใบกระทัดใบหนึ่งซึ่งแขวนอยู่ระหว่างขาข้างสองข้างทีหนึ่ง เสียงฆ้องดังกะหึ่มไปทั่วห้องโถง เป็นสัญญาณที่พวกมหาดเล็กของพระองค์ท่านนั้นที่เข้าใจดี แล้วพระองค์ก็รับสั่งกับพระอนุชาอย่างสนิทสนม

"เธอกับเพื่อน ๆ ของเธอจะมาพักอยู่กับพี่สักกี่วัน ซานุกข่าน"

ซานุกข่านทรงยิ้ม

"ในราวหนึ่งอาทิตย์พะยะค่ะ"

"มากไป สักสองวันก็แล้วกันนะ ขณะนี้การครองชีพแพงมาก ถ้าพวกเธอมาพักกับพี่สักหนึ่งอาทิตย์พี่ก็คงหมดเปลืองไม่น้อย"

ชานุกขานทอดพระเนตรพระเชษฐาอย่างเคือง ๆ

"ท่านพี่ควรมีน้ำพระทัยกว้างขวาง เพื่อให้คนไทยเหล่านี้ยกย่องสรรเสริญพระองค์ เอาซึ่งก็แล้วกัน ระหว่างที่พวกเราพักกันอยู่ในวังนี้"

หม่อมฉันจะจ่ายเงินค่ารับรองให้ท่านพี่วันละหนึ่งพันรูปี"

วิชัยอวดตาล้าพระโอรสผู้กว้าง

"ถ้าเช่นนั้นขอให้พวกเธอพักกับพี่สักสองสามปีเถอะ ชานุกขาน วันละหนึ่งพัน เดือนละสามหมื่น ปีละสามแสนหกหมื่นรูปี สบายไปเลย เรื่องเงินพี่ชอบมากไม่รู้เป็นยังไง"

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ ไม่อาจจะทราบได้ว่ามหาราชาสองพี่น้องรับสั่งเรื่องอะไรกัน เพราะพระองค์ทรงโต้ตอบกันด้วยภาษาอินเดีย ขณะนั้นมหาดเล็กของท่านวิชัยอวดตาลวมหคนได้พากันเดินเข้ามาในห้องโถง ทุกคนถือถาดทองคำใบใหญ่คนละถาด แต่ในถาดไม่มีอะไรเลย สี่สหายจ้องตาเขม็งมองดูด้วยความแปลกใจยิ่ง มหาดเล็กเหล่านี้ทรุดตัวลงนั่งคุกเข่าแล้วคลานเข้ามาวางถาดทองลงบนพรมเปอร์เซียผืนใหญ่เบื้องหน้าคณะพรรคสี่สหายของเรา ท่านมหาราชาวิชัยอวดตาลโบทพระหัตถ์โล่มหาดเล็กให้รีบออกไปจากห้อง แล้วพระองค์รับสั่งกับคณะพรรคสี่สหายด้วยภาษาไทยอย่างชัดเจน

"สหายของฉัน บัดนี้เหล่าและอาหารชั้นเยี่ยมได้ยกมาต้อนรับพวกเธอแล้ว เชิญรับประทานกันให้อิ่มหน้าสำราญเถิด ขออย่าได้เกรงใจ"

นิกรทำหน้าที่เหมือนร้องไห้

"กระหม่อมลงไปหมดแล้ว ไม่เห็นมีอะไรสักอย่าง มีแต่ถาดเปล่า ๆ เท่านั้น"

ท่านมหาราชาแห่งแคว้นกาศะมานดูทรงยิ้มให้นายจอมทะเล้น

"เธอไม่เคยกินอาหารทิพย์หรือหรือ"

นิกรกลืนน้ำลายเอือก

"ไม่เคยกระหม่อม อาหารทิพย์เป็นอย่างไรฝ่าบาท"

วิชัยอวดตาลยกพระหัตถ์ชี้ถาดทองคำเหล่านั้น

"นี่เหล่าอาหารทิพย์คือมองไม่เห็นด้วยตาเปล่า ฝรั่งเศสเรียกว่า อินวิสิเบิลฟู๊ดหรืออาหารล่องหน เขอมองดูให้ดีสิ นิกร ถาดนี้ไต่อย่างตัวเบ้อเริ่ม ถาดนั้นแกงกฐรุม่าพะหม้อใหญ่กำลังร้อนกลิ่นหอมน่ากินเหลือเกิน ถาดนั้นข้าวบุหรี โน่นสระระหมันเนื้อโค นั่นโลติและมะตะบะ ถาดนั้นผักคืดองอย่างดีและเครื่องจิ้ม นั่นตราขาวและตราดำ โขดาแซ่เย็นเจี๊ยบจนเป็นน้ำแข็ง เอาเลยพวกเรา ลงมือกันเถอะ ขอให้เป็นกันเองนะฉันจะดีใจและมีความสุขมาก"

คณะพรรคสี่สหายกลืนน้ำลายพร้อม ๆ กันราวกับนัดกันไว้ กิมหงวนกระซิบกระซาบกับ ดร.ดิเรกเบา ๆ

"พระองค์มาไม่ไหนวะหมอ"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแห้ง ๆ กระซิบตอบเสี่ยวหงวนเช่นเดียวกัน

"ไม่ขี้เหนียวเพื่อให้พวกเรากินลมระชี"

"เอวอะ เล่นสนุกกับพระองค์สักพัก"

มหาดเล็กรูปร่างสูงใหญ่ถือดาบหนึ่งเดินเข้ามาอีก เลี้ยวขวามือขวาป้อนหน้าผากมองดูดาบทองคำใบนั้น ซึ่งไม่มีอะไรเลย แล้วอาเสี้ยก็ส่งเสียงอะอะเอ็ดตะโรขึ้นว่า

"ไอ้โฮ ไก่วงอย่างส่งกลิ่นหอมน่ากินจังวะ มา-มาเอามาตั้งตรงนี้มีมหาดเล็ก"

เจ้าแห้วนัยน์ตาเหลือกมองดูดาบทองในมือมหาดเล็กคนนั้น ซึ่งเจ้ามหาดเล็กกำลังคุกเข่าวางดาบลงใกล้ ๆ เลี้ยวขวามือแล้วลุกขึ้นเดินก้มตัวออกไป เจ้าแห้วกระซิบถามกิมหงวนด้วยความประหลาดใจ

"รับประทานไหนล่ะครับ ไก่วง รับประทานเห็นมีแต่ดาบ"

กิมหงวนหันมาทำตาเขียวกับเจ้าแห้ว แล้วขบกรามกรอด

"อย่าเชื่อนักเลยอ้ายระยำ เข้าเมืองตาหล่นเราก็ดึงทำตาหล่นด้วย แกล้งทำเป็นเห็นไก่วงหน่อยซีอ้ายเปรต"

เจ้าแห้วเข้าใจดีแล้ว เขาเอื้อมมือแตะลงบนดาบแล้วทำสะดุ้งรีบหัดมือเข้ามาขยักขึ้นดู

"อ้อ รับประทานร้อนจังครับ" พูดกลางจ้องมองดูดาบเปล่าใบนั้น "รับประทานพ่อครัวเขาแต่งเสวยเสวยเชียวนะครับ ไรผัดซีอิ๊วด้วย

เอาพริกสอดไว้ที่ขาไก่วง รับประทานทำให้น่ารับประทานขึ้นอีก"

เจ้าคุณปัจฉิมฯ พลอยไปด้วย

"ไก่วงตัวนี้อ้วนปึ่เชียวสิ"

ท่านมหาราชาวิชัยอวดดาบรับสั่งเสริมขึ้นทันที

"ไก่วงนี่คนของฉันทันเลี้ยงไว้กิน ทางหลังตำหนักนี้มีไก่วงอยู่เกือบร้อยตัว ฉันทันเลี้ยงมันไว้สำหรับเลี้ยงเพื่อนฝูง ส่วนไก่พันธุ์เนื้อก็มีอยู่ไม่น้อย เช่น ออสตราลอปหรือไส้ซั๊กเชส อ้า-เชียวพวกเราเออะ ลงมือกินกันเถอะ"

ดร.ดิเรก เอื้อมมือหยิบอากาศสมมติว่าเป็นขวดวิสกี้ เขาพยายามปล้ำเปิดอยู่นานแล้วก็ตั้งต่างว่าเขาเปิดขวดเหล้าได้แล้ว อาเสี้ยโย่งหยกรินเหล้าลงไปแก้วของทุก ๆ คนซึ่งความจริงไม่มีอะไรมีแต่อากาศว่างเปล่า แต่สมมติมันขึ้น นิกครว่าอากาศโดยสมมติว่าขวดโซดาแล้วยกปากขวดขึ้นก้ดจุกออกกว่าจะเปิดได้ก็หน้าดำหน้าแดง ซึ่งนิกครแสดงบทบาทได้ดีเกินคาดหมายทำให้พบกับดร.ดิเรกต้องหัวเราะออกมดั่ง ๆ นายจอมทะเล้นทำเป็นส่งขวดโซดาถวายชานุกข่านแล้วทูลว่า

"เย็นเจิบทีเดียวฝ่าบาท"

ชานุกข่านทรงพระสรวล

"ขอบคุณมากคุณนิกคร โซดาสำหรับฉันทันกับท่านพี่ขวดเดียวพอแล้ว ไม่ต้องวุ่นวายกับฉันทันหรือ เธอรับประทานตามสบายเถอะ"

เจ้าแห้วช่วยนิกครเปิดโซดาอีก ซึ่งเจ้าแห้วก็แสดงได้ดีเหมือนกัน มีการแกล้งทำเป็นว่าที่เปิดขวดโซดาหลุดจากมือแล้วนั่งถ่างแข้งถ่างขาเปิดโซดาให้หืออากาศถึงสองขวด สมมติหรือแก้วล่องหน เจ้าคุณปัจฉิมฯ กล่าวกับอาเสี้ยด้วยเสียงหัวเราะ

"ผสมบาง ๆ หน่อยอ้ายหงวน แดคร้อนอย่างนี้อ่าดื่มหนา ๆ ไม่ได้ อ้าว-ลันออกมานอกแก้วแล้ว หมด-พรมเขาเสียมมด"

ความจริงไม่มีอะไรลันและไม่มีอะไรหก เพราะมีแต่อากาศและสมมติขึ้นว่าเป็นนั่นเป็นนี่ เลี้ยวขวามือแล้วกระเป่าเสื้อเช็ดหยิบผ้าออกมากลี่ยอก แล้วทำเป็นเช็ดน้ำโซดาที่พรมนั้น ท่านวิชัยอวดดาบรับสั่งห้ามอาเสี้ยทันที

"ไม่ต้อง ๆ คุณกิมหงวน มันเปื้อนน้ำโซดาไม่เป็นไรหรอก" แล้วพระองค์ทำเป็นชูแก้วเหล้าขึ้น "ดื่มพร้อม ๆ กันเถอะพวกเรา ชนแก้วกันนิดหน่อยเพื่อมิตรภาพของเรา แยกกับไทยไม่ใช่อื่นไกลที่นี้้องกัน คนแยกกับคนไทยเคยเป็นเจ้าหนี่กันมา

หลายศตวรรษแล้ว เอาด้อมเลยพวกเรา วันนี้นั้นจะมาให้เต็มที่ ไม่ต้องกลัวว่าวิสกี้หืด ประเดี๋ยวฉันจะให้คนของฉันเอาวิสกี้ และโซดามาให้อีก"

ทุกคนต่างชูแก้วเหล้าสมมติขึ้นกระทบกัน แล้วยกขึ้นด้อมรวดเดียวหมดแก้ว โดยเฉพาะนิกรถึงกับปาดด้วยแก้วแล้วยกแก้วขึ้นด้อมอีก พลหัวเราะหึ ๆ ตลอดเวลา คร.ดิเรก บ่นพึมพำเป็นภาษาอังกฤษ เขาเกรงว่า ถ้ามีใครมาพบเห็น การกินเลี้ยงแบบวิถีดารหรือแหวกแนวเช่นนี้ เขาจะต้องอับอายขายหน้าไปจนตาย เพราะคนไข้ที่โรงพยาบาลสมเด็จพระยาเท่านั้นที่แสดงการกินเลี้ยงแบบล่องหนเช่นนี้ได้"

ซานุกุขานอยากจะทำแจกหมากพระเชษฐาของพระองค์เต็มทน เพราะรู้สึกละอายหน้าพระคเณศสหายของเราอย่างยิ่ง ส่วนวิชัยอวดตาลทรงคุยจ้อ

"วิสกี้ทั้งตราขาวและตราคำนี ได้เก็บไว้เกือบร้อยปีแล้ว ตั้งแต่เสด็จลงของเธอคือท่านพ่อของฉัน รสมันกลมกล่อมดีเหลือเกิน เหล้านี้ยิ่งเก๋ยิ่งอร่อย อ้า-กินอาหารบ้างซีพวกเรา แทะไปอย่างคนละขา กินพลาญกัญกันพลาญ"

นิกรจัดแจงขยายเข็มขัดออกอีกสองรูแล้วกล่าวว่า

"วันนี้ต้องจะไถ่ดวงให้เกลี้ยง นำปลื้มใจเหลือเกินอิพวกเรา ที่ท่านมหาราชพระเชษฐาทรงต้อนรับเราอย่างดีที่สุดเช่นนี้ ไปเมืองไทยกันจะเล่าให้พรรคพวกเราฟังส่งขวดเหล้ามาให้กันหน่อยซีหงวน"

อาเสี่ยคว้าขวดเหล้า หรือคว้าอากาศแล้วเลื่อนตัวไปนั่งแนบชิดกับนายจอมทะเล้น เขาช่วยรินวิสกี้โซดาให้นิกร พอเห็นวิชัยอวดตาลรับสั่งสนทนากับซานุกุขาน อาเสี่ยก็กระซิบนิกรทันที

"แกอยากกินอาหารจริง ๆ ไหมนิกร"

นายจอมทะเล้นทำตาละห้อย

"โธ่-ถามได้ กันหิวจนถ่มน้ำลายไม่ออกแล้ว ตั้งใจจะมากินเลี้ยงที่นี่เลยกลายเป็นกินลมไป พระองค์ทรงพระขี้เหนียวแบบแหวกแนวไปเลย ทำยังไงถึงจะได้กินอาหารจริง ๆ ละ"

"ไม่ยาก เราต้องร่วมมือกันแสดงละครนอกเวทีกันจะแก๊งทำเป็นเมาเหล้าอะอะอาละวาด แล้วแกก็ทูลพระองค์ว่าทุกครั้งทีกันเมาเหล้ากันคร่ำชอบฆ่าคน แต่ถ้าได้กินอาหารเข้าไปกันก็จะหายเมา เท่านั้นท่านมหาราชวิชัยอวดตาลก็จะให้มหาดเล็กของพระองค์ ยกอาหารจริง ๆ มาให้"

นิกรยิ้มแป้น

"เออ เอาซีวะ กันจะสนับสนุนแกเต็มที่ ให้คืนตาย นี่ถ้าเป็นคนธรรมดาไม่ใช่เจ้ากันตะแล้ว"

อาเสี่ยหัวเราะหึ ๆ เขาแก๊งผสมวิสกี้โซดาด้อมอีก พอดีมหาราชทั้งสองพระองค์หันมาเห็นเข้า วิชัยอวดตาลรับสั่งอย่างห่วงใยว่า

"เธอด้อมสามแก้วแล้วไม่ใช่หรือ"

เสี่ยหงวนแก๊งสะลิมสะลือ แล้วพูดเสียงอ้อแอ้เล็กน้อย

"สี่แก้วแล้วกระหม่อม วิสกี้ของฝ่าบาทยิ่งด้อมยิ่งอร่อย"

"ก็ฉันบอกเธอแล้วว่าฉันเก็บมันไว้นานแล้ว กินอาหารเสี่ยบ้างซีกิมหงวน ท้องว่างกินเหล้าเข้าไปมากประเดี๋ยวมานะ"

อาเสี่ยอมยิ้ม

"ทุกครั้งที่กระหม่อมด้อมเหล้า กระหม่อมไม่สนใจในเรื่องอาหารหรือกับแก๊งหมอกฝ่าบาท" พุดจบอาเสี่ยก็ผสมวิสกี้โซดาอากาศใส่ลงในแก้วอากาศของเขาอีกแล้วยกขึ้นด้อม

นิกรทำเป็นเดือนเพื่อน

"แกคนเดียวเกือบครึ่งขวดแล้ว พอที่นำ ไหนส่งขาไก่อมาให้กันอีกชั้นซิ"

อาเสี่ยแกลิ่งทำเห็นเอื้อมมือไปหยิบอากาศ ในถาดที่วางอยู่ข้างหน้าเจ้าคุณปัจจนึกฯ ท่านเจ้าคุณเอ็ดตะโรทันที

"โน่น-ไก่อ่างอยู่ถาดโน้น นี่มันถาดใส่หม้อแกงสารระหมั่น พยายามจำหน่อยซิ"

เสี่ยหงวนยิ้มแห้ง ๆ

"อาหารมันเป็นอากาศมองไม่เห็น เลยจำยากหน่อยครับ บ๊ะกูรูหม่าไก่อ๋มนี่หอมชวนกินเหลือเกิน"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ หัวเราะ

"นี่มันน้ำล้างมือต่างหาก โนน-กูรูหม่าไก่อ๋มอยู่ในถาดโน้น"

อาเสี่ยชักฉิว

"ก็ผมตั้งต่างเอาว่าหม้อกูรูหม่าไก่อ๋มอยู่ในถาดนี่ครับ"

"ตั้งต่างยังไง นี่มันจันทองคำใส่น้ำลอยดอกมะลิสำหรับล้างมือ"

เสี่ยหงวนอดหัวเราะไม่ได้

"คุณารู้ได้อย่างไรครับ"

"กูเดาเอา" ท่านเจ้าคุณพูดหน้าตาเฉย

การกินเลี้ยงอากาศเป็นไปอย่างน่ารำคาญ สำหรับคณะพรรคสี่สหายและองค์ซ่านุกข่าน แต่ท่านมหาราชาวิชัยอวดตาล ทรงพระสำราญยิ่ง ทรงหยิบโน่นหยิบนี่ใส่พระโอบอุ้มคล้ายกับว่าพระองค์เสวยพระกายาหารจริง ๆ

มหาดเล็กที่เสี่ยหงวนใช้ให้ไปซื้อน้ำอัดลม กลับมาแล้ว เขาถือถังไม้บรรจุน้ำอัดลมแช่เย็นรวมแปดขวดเดินเข้ามาในห้องโถงแล้วทรุดตัวนั่ง กิมหงวนรีบหยิบขวดน้ำอัดลมตราอุฐแจกจ่ายคณะพรรคของเขาทันที แล้วถวายเจ้าชายสองพี่น้องอีกองค์ละขวด คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ และเจ้าแก้วกำลังหัวน้ำตาขยักน้ำอัดลมขึ้นดื่มด้วยความกระหาย วิชัยอวดตาล วกพระหัตถ์เรียกมหาดเล็กผู้นั้นเข้ามาเฝ้าพระองค์ในระยะใกล้ชิด ทรงส่งขวดน้ำอัดลมให้แล้วรับสั่งกระซิบกระซาบว่า

"เอาของข้าไปเก็บซ่อนไว้ในห้องนอนของข้า หากจุกปิดให้เรียบร้อยตามเดิม เอาไว้ให้ข้าอยากกินถึงที่สุดข้าถึงจะดื่ม แล้วก็...จำไว้ว่า"

ถ้าใครขโมยน้ำอัดลมขวดนี้เอาไปกินจะถูกโบยหลังห้าสิบโหล ไปบอกเลขานุการของข้าให้ออกประกาศให้ทราบทั่วกัน"

มหาดเล็กรับพระรับสั่ง รับน้ำอัดลมขวดนั้นจากพระหัตถ์แล้วใส่ลังของมันยกถังขึ้นเดินออกไปจากห้องโถง

นิกรกล่าวกับเสี่ยหงวนดัง ๆ

"เมารีย์ฮ่ายหงวน"

อาเสี่ยทำตาสะลึมสะลือ ทำคองอกแ่งเหมือนคนเมา เขาพูดเสียงอ้อแอ้ลิ้นไก่สั้น แสดงบทบาทของคนเมาได้แบบเนียนที่สุด

"แย่วัย กินเหล้ากลางวันแดดร้อนอย่างนี้เมากจนบอกไม่ถูก.....ว่า.....นี่กูเป็นใครวะ ฮ้ายกร"

ท่านมหาราชาสองพี่น้อง มองดูอาเสี่ยแล้วทรงพระสรวลขึ้นพร้อม ๆ กัน

"เมามากี่คุณกิมหงวน" วิชัยอวดตาลรับสั่งพลางทรงพระสรวล

อาเสี่ยไม่ตอบ เป็นแต่โบกมือแล้วหลับตาบ่นพึมพำตามประสาคนเมา นิกรหันมาพูดวิชัยอวดตาลว่า

"เพื่อนของกระหม่อมคนนี้เวลาเมาเหล้ามักจะอาละวาด ชอบฆ่าคนกระหม่อม ฝ่าพระบาทระวังหน่อย"

กิมหงวนแสดงกิริยาฮึดฮัด ทำตาเขียวขบเขี้ยวเกี่ยวกับกรมกรอด ๆ จ้องมองดูพระפקตร์ท่านมหाराชาวิชัยอวตาล ท่านมหाराชาแห่งกาคะมันดูชักใจไม่ดีเมื่อเห็นอาเสี่ยล้วงกระเป๋าสีเสื้อเจ็ดหีบมิด โคนออกมาสลัดออก แล้วอาเสี่ยก็แหกปากหัวเราะลั่น

"กระหม่อมเสี่ยใจที่จะทูลฝ่าบาทว่า กระหม่อมต้องการลูกกระเดือกของฝ่าบาทแก้วเหล่า แเฮ้-แเฮ้ ๆ"

วิชัยอวตาลทรงสะอื้นเล็กน้อย

"จะดีหรือเสี่ยหงวน อาหารเรามีถมไปล้วนแต่ดี ๆ ทั้งนั้น ล่อไปอย่างสักขาศิ"

เสี่ยหงวนทำปากเบี้ยวกลอนัยน์ตาไปมาพลาขยับมิด โคนในท่าที่จะคุกคามวิชัยอวตาล

"อาหารที่ฝ่าบาทประทานเลี้ยงพวกเรา เป็นอาหารที่พวกเรากินกันจนเบื่อแล้ว ขอพระลูกกระเดือกของฝ่าบาทดีกว่า"

ท่านมหाराชาแห่งกาคะมันดูพระทัยหาย

"เธอเมาจริง ๆ หรือแกล้งเมา"

เสี่ยหงวนแยกเขี้ยวยิงฟันกลอนัยน์ตาไปมา

"กระหม่อมล่อตราขาวเข้าไปครึ่งขวด จะแกล้งเมาอย่างไรกัน อืม-กระหม่อมต้องเชือดพระลูกกระเดือกของฝ่าบาทให้ได้"

คณะพรรคสี่สหายกลั่นหัวเราะแทบแย้ ทุกคนนั่งนิ่งเฉยมองดูกิมหงวน พออาเสี่ยพุดลูกขึ้นยืนท่านมหाराชาวิชัยอวตาลก็ร้องสุดเสียด

"ซ้าก่อนกิมหงวนเหล่าของฉันเพียงแต่สมมติมันขึ้นมา ทำไมเธอถึงมาได้"

กิมหงวนทำท่าเหมือนจะกระ โจนเข้าเชือดพระศอกของท่านวิชัยอวตาล

"แเฮ้-แเฮ้-ฮั้ง ๆ"

นิกรทูลท่านวิชัยอวตาลเบา ๆ

"พันธุ้อลเซเขียนฝ่าบาท เหา่เสียดังแต่ไม่เคยกัดใคร"

กิมหงวนหันมาทำตาเขียวกับนายจอมทะเล้น

"ฮื่อ- - เดียวพอขยำให้เสี่ยคนไปเลย อย่างโน๊ว๊ว คนอย่างคุณงมาเหล่าแล้วละก็ ก็เห็นข้างตัวเล็กกว่ามดเสียดอีก อ้ายน้องชายแกเชื่อไหมว่าลูกกระเดือกของคนเรานะเป็นอาหารแก้ลมเหล่าที่โอชาที่สุด"

ท่านวิชัยอวตาลสะอื้นเสียด ยกพระหัตถ์ขวาวขึ้นลูบคลำพระศอกของพระองค์แล้วกล่าวกับนิกรว่า

"ช่วยฉันด้วยนิกร เสี่ยหงวนจะเล่นงานฉัน ทำยังไงดีละ"

นิกรยิ้มเป็น

"ไม่ยากอะไรเลยกระหม่อม อ้ายเสี่ยมันเมามากเพราะท้องมันว่าง ถ้าฝ่าบาทรับสั่งให้มหาดเล็กยกอาหารจริง ๆ มาให้มันกิน ประเดี๋ยวมันก็หายเมา"

วิชัยอวตาลขมวดพระขนงย่น

"ก็วิสก็่กิมหงวนดื่มเข้าไปนี่นะ มันคืออากาศแท้ ๆ ฉันเลี้ยงตามแบบของคนขี้เหนียว"

"เพื่อนของกระหม่อมคนนี่ เป็นโรคจิตไร้สำนึกบางขณะกระหม่อม ถึงแม้เป็นการสมมติว่าดื่มเหล่า เมื่อเขาสมมติว่าดื่มเข้าไปตั้งครึ่งก่อนขวดเขาก็เมา ถ้าฝ่าบาทไม่โปรดประทานอาหารจริง ๆ ให้ อ้ายหงวนมันก็คงเชือดพระลูกกระเดือกของฝ่าพระบาทเป็นแน่"

ท่านวิชัยอวตาลพระפקตร์ซัดเผือด

"ถ้าเช่นนั้นฉันจะเรียกคนของฉันให้มาจัดการเกี่ยวกับเสี่ยหงวนเดี๋ยวนี้"

นิกร โบกมือห้าม

"ไม่มีประโยชน์ฝ่าพระบาท อ้ายหงวนเวลานั้นบ้าบิ่นมันมูทะลุมาก ถ้าฝ่าบาทเรียกทหารหรือมหาดเล็กอ้ายหงวนจะกระโจนเข้าเชือดพระลูกกระเดือกอันแหลมเปี้ยบ ของฝ่าพระบาททันที ก่อนที่มหาดเล็กหรือทหารรักษาการจะมาช่วยพระองค์"

"ว่า....." ท่านมหาราชากร "อาหารจริง ๆ มือหนึ่งเป็นเงินไม่ใช่น้อย เธอพยายามปลอบใจเขาให้กินอาหารสมมติไม่ดีหรือ"

อาเสียดะ โคนสุดเสียด

"กระหม่อมกินเข้าไปจนหมดแน่นท้องแล้ว ขณะนี้ล้มในท้องกำลังหาทางออก กระหม่อมทูลให้ทราบเสียก่อน"

"นำ" นิกรออก "ฝ่าบาทอย่าทรงพระอัฐินักเลย"

ท่านมหาราชากรแห่งกาดะมันคูปยักพระพักตร์ซ้ำ ๆ แล้วพระองค์ก็หิบบไม่ดีขึ้นเป็นสัญญาณสามครั้ง หลังจากนั้นมหาดเล็กหลายคนก็เดินตามกันเข้ามาเต็มแถว ทุกคนถือถาดทองคำฝังเพชร ซึ่งบรรจุอาหารชั้นดีนานาชนิด คราวนี้นิกรนำลายไหล เมื่อได้กลิ่นหอมของอาหารเหล่านี้ ซึ่งมีไก่อ่างถึงสองถาด แกงกุรุหม่าแพะหนึ่งหม้อ แกงสระระหมันไก่หนึ่งหม้อ โลติมะตะปะหนึ่งถาด ข้าวบุหรีและซุบหางโคอีกอย่างละหม้อ ผลไม้หนึ่งถาดมีแอปเปิ้ลองุ่นสดและกล้วยหอมเนยแข็ง อาหารเหล่านี้เป็นกระยาหารมือเย็นของพระองค์ ซึ่งท่านมหาราชากรองค์นี้ ถึงแม้จะทรงหิวอย่างไร แต่พระองค์ก็ต้องเสวยพระกายหารดี ๆ ทั้งนี้ เพื่อให้พระองค์ทรงแข็งแรงตลอดเวลาเพราะพระองค์มีนางในฮาเริ่มถึงหนึ่งร้อยคน ซึ่งแต่ละนางอย่างชีวีก็ขนาดนางสาวไทยของเรา

วิชัยอวตารทรงเสียดอาหารที่ยกมาอย่างยิ่ง พวกมหาดเล็กทรุดตัวลงนั่งวางถาดอาหารลงบนพรมเรียบรื้อแล้วก็ลุกขึ้นพากันออกไปจากห้องโถง ต่างคนต่างแปลกใจอย่างยิ่งที่เจ้านายของเขาทรงเสียดอาหารจริง ๆ เป็นครั้งแรกในชีวิตของพระองค์ เพราะตามปกติแล้วทรงเสียดอาหารสมมติหรืออินวิสิเบิลฟู้ดทั้งสิ้น

กิมหงวนทรุดตัวลงนั่งตามเดิม เขากล่าวกับคณะพรรคสี่สหายด้วยเสียงปกติ

"เอา-พวกเรา เชิญรับประทานกันให้เต็มคราบ ถ้ากินไม่ทำเช่นนี้ พวกเราก็ไม่ได้กินอาหารจริง ๆ เอาเลยขอให้ท่านมหาราชาวิชัยอวตารทรงพระเจริญไชโย"

การรับประทานอาหารเริ่มต้นทันที และเป็นไปอย่างมูมามสั๊กหน้อย เพราะต่างคนต่างก็หิวจนลมออกหู ท่านมหาราชานุกชาน ทรงพระสรวลลงไปงอมมาขอบใจที่กิมหงวนใช้อุบายอันแนบเนียนขู่บังคับพระเชษฐาของพระองค์ให้นำอาหารจริง ๆ ออกมาเสียด

ท่านมหาราชาวิชัยอวตารนั่งคอดก ทรงเสียดอาหารและอาหารของพระองค์อย่างยิ่ง กิมหงวนจัดแจงผสมวิสกี้โซดา แจกจ่ายพรรคพวกของเขา ทำราวกับว่าเขาเป็นเจ้าของวังนี้ การดื่มเหล้ารับประทานอาหารเป็นไปอย่างครึ้นเครง แต่ท่านมหาราชาวิชัยอวตารองค์เดียวที่เคร่งขรึมตลอดเวลา

อย่างไรก็ตามวิชัยอวตารจำเป็นต้องทรงรับรองคณะพรรคสี่สหายเป็นแขกผู้มีเกียรติของพระองค์ รับสั่งเลขานุการ และหัวหน้ามหาดเล็กจัดห้องพักให้ท่านมหาราชานุกชานและคณะพรรคสี่สหายของเรา และจัดหาเครื่องใช้ไม้สอยให้ครบครัน

เย็นวันนั้นเอง วิชัยอวตารก็พาชานุกชานกับคณะพรรคสี่สหายของเราออกเที่ยวชมเมืองกาดะมันคูป ด้วยการทำตัวออกไปตามถนนสายต่าง ๆ วิชัยอวตารไม่ยอมให้แขกผู้มีเกียรติและพระอนุชาของพระองค์ใช้รถยนต์เก๋งบุคลิก รับสั่งว่าการเที่ยวชมเมืองโดยรถยนต์นั้น เห็นไม่ละเอียดสู้เดินเที่ยวไม่ได้ ทั้งนี้เพราะพระองค์เสียดน้ำมันรถนั่นเอง

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้วิชัยอวตารมาราชาผู้ยิ่งใหญ่พระองค์นี้จะทรงพระขี้เหนียวขนาดหนัก ประชาชนพลเมืองมีความเคารพรักโดยทั่วหน้า เมื่อเสด็จไปทางไหนฝูงชนก็ยกมือไหว้ไปตามกัน พระองค์ทรงกว้างขวางมาก รู้จักชาวเมืองแทบทุกคน นครหลวงของเนปาลอยู่ข้างจะสงบเงียบ อากาศในตอนเย็นเปลี่ยนจากร้อนเป็นหนาว ขุนเขาหิมาลัยอันเป็นหลักชัยของโลก แลเห็นสูงตระหง่านเงื่อมอยู่หลังเมืองกาตะมันคู ซึ่งเทือกของหิมาลัยนี้ยาวเหยียดไปตลอดประเทศเนปาล

ท่านมหาราชาสองพี่น้อง ได้พาคณะพรรคสี่สหายไปเยี่ยมคำนับท่านนายกรัฐมนตรีนครที่บ้านพักส่วนตัวของท่านเพราะเป็นเวลาเลิกงานแล้ว นายกรัฐมนตรีนครเนปาลเป็นชาวอินเดียผู้สูงอายุ สุขภาพและมีอัธยาศัยอันดีงามมาก แต่งกายเรียบ ๆ มีความเป็นอยู่อย่างง่าย ๆ บ้านของท่านเป็นเรือนไม้เล็ก ๆ มีคนใช้หญิงชราเพียงคนเดียว ไม่มีรถยนต์ใช้ ไม่มีตู้เย็นหรือโทรทัศน์ เมื่อท่านนายกได้ทราบข่าวชานุกข่านกับชาวไทย คณะนี้จะขึ้นเขาหิมาลัยในวันมะรืนนี้ ท่านก็ให้ความช่วยเหลือเต็มที่ รับรองว่าจะหากคนนำทางชาวเนปาลผู้เชี่ยวชาญการปีนภูเขาให้คนหนึ่ง และจะสั่งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจและพนักงานฝ่ายปกครองที่เชิงเขาให้ช่วยเหลืออำนวยความสะดวกให้ตามสมควร

คำวันนั้นเอง ท่านชานุกข่านก็พาพระเชษฐาและคณะพรรคสี่สหายทุกคน ไปเลี้ยงอาหารที่ภัตตาคาร "จันทรวดีโภชนา" อันเป็นภัตตาคารของคนชั้นสูงแบบรัตนโกสินทร์ของเรา ซึ่งภัตตาคารนี้เป็นภัตตาคารที่หรูที่สุดในนครกาตะมันคูนครหลวงแห่งเนปาล คณะพรรคสี่สหายทุกคนสนใจกับภูเขาหิมาลัยมาก ต่างรู้สึกว่าจะหุบเขาเต็มไปด้วยความลึกลับมหัศจรรย์ ดร.ดิเรก ยืนยันว่าเขาไกรลาศหรือเขาพระสุเมรุก็คือเขาหิมาลัยนี้เอง

การเตรียมตัวขึ้นเขาหิมาลัย ได้กระทำกันอย่างรีบเร่งในวันรุ่งขึ้น ท่านมหาราชาชานุกข่านผู้มีพระทัยกว้างขวางอย่าง ที่เรียกว่าใจนักเลง ทรงสละเงินเกือบสามหมื่นรูปีซื้อเครื่องใช้ไม้สอย เสบียงกรัง และยารักษาโรคต่าง ๆ เพื่อนำไปใช้บนเขา ชาวเมืองกาตะมันคูต่างโงะขานกันซึ่งแซ่ว่า มหาราชาชานุกข่านกับเพื่อนคนไทยอีกหกคนจะขึ้นและไต่เขา หรือกลิ้งลงจากเขาในตอนสายวันพุธนี้ ชาวเนปาลตื่นตื่นสนใจกับคณะพรรคสี่สหายมาก ไม่ว่าจะอย่างไรไปทางไหนมักจะถูกชาวเนปาลรุมล้อมด้วยสันถวไมตรี บางคนก็ปวารณาตัวให้กู้ยืมเงินในราคาดอกเบี้ยต่ำ เขาให้เหตุผลว่าชาวอินเดียทั้งหลายที่เขาไปพึ่งพระบรมโพธิสมภาร สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในประเทศนั้นล้วนแต่ร่มเย็นเป็นสุขด้วยพระบารมีและด้วยไมตรีจิตของคนไทย คนแขกไม่เคยถูกคนไทยข่มเหงรังแกและคนแขกก็ไม่เคยทำให้คนไทยเดือดร้อน จะมีบ้างก็แค่เพียงเวลาตื่นเดือน คนแขกมักจะเสียดังไปหน่อยในการทวงดอกเบี้ยหรือเงินกู้ ซึ่งคนไทยมีวิธีล่องหนอย่างน่าประหลาด ปล่อยให้แขกคอยที่บันไดออฟฟิตหรือกรมกอง แต่แล้วก็ปรากฏว่าไปเสียแล้ว การกู้และการให้กู้ระหว่างคนแขกกับคนไทยได้เป็นมาหลายศตวรรษแล้ว ในทำนองถ้อยที่ถ้อยอาศัยกัน ดังนั้นการไม่ส่งดอกเบี้ย หรือการล่องหนหายตัวก็คงมีบ้าง แต่แขกก็คงให้กู้ต่อไป และพวกเราชาวไทยก็คงกู้เงินแขกเรื่อยไป ถึงแม้จะเสียดอกเบี้ยแพงหน่อยก็ไม่ต้องมีอะไรเป็นประกัน

ตอนสายวันนั้น เป็นวันฤกษ์งามยามดี ประวัติศาสตร์ของชีวิตคณะพรรคสี่สหายของเราคงถูกบันทึกลงไปว่า ทุกคนได้มีโอกาสขึ้นสู่

เขาหิมาลัยเป็นครั้งแรก แต่จะขึ้นได้ถึงยอดเขาเอเวอร์เรสต์หรือไม่นั้น ย่อมแล้วแต่เหตุการณ์และความสามารถ

ท่านชานุกข่านพร้อมด้วยสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉินิกฯ และเจ้าแก้ว และชาวเนปาลผู้นำทางอีกคนหนึ่ง ซึ่งพูดภาษาไทยได้ดีเท่ากับภาษาแขกได้มาถึงสถานีตำรวจที่เชิงเขาในเวลา ๘.๓๐ น. พยานผู้นำทางเป็นผู้เชี่ยวชาญในการปีนเขามาก เขามีนามว่าการ์ิมอับดุลลาเจ๊ะจะสะเต๊ะ แต่ใคร ๆ ก็รู้จักเขาเรียกเขาว่าการ์ิม เขามีอายุในวัยกลางคนรูปร่างลำสันแข็งแรงมาก ขว้างมิดสันได้แม่นยำสุดราวกับจับวาง เคยสังหารเสือโคร่ง หมู และกระทิงบนเขาหิมาลัยมาแล้ว โดยใช้มิดสันขว้างตามแบบชาวภูรีระชา แต่การ์ิมขว้างมิดแม่นยำกว่าพวกภูรีระชาอย่างมาก ในระยะยี่สิบเมตรเขาไม่เคยขว้างมิดผิดเป้าหมายเลย การ์ิมคนนี้แหละเคยขึ้นสู่ยอดเขาหิมาลัยตรงยอดเอเวอร์เรสต์สำเร็จ เมื่อเขามีอายุได้สิบสองขวบ แต่ความสำเร็จของเขาไม่มีหลักฐานอะไร

ประกอบทั้งชาวเนปาลไม่สนใจในเรื่องใครจะป็นขอดเขาหิมาลัยได้สำเร็จหรือไม่ ครั้งนั้นการิมเล่าให้ฟังว่าเขาหนีโรงเรียนไปเที่ยวบนเขา บิดาของเขาซึ่งเป็นนักไต่เขามือชื่อดีติดตามการิมขึ้นไป การิมเห็นพ่อถือไม้เรียวก็ตกใจป็นเขาหนีพ่อ สองพ่อลูกไปทันกันบนขอดเขาเอเวอร์เรสต์ แต่ไม่ได้ทิ้งหลักฐานหรือทำหลักฐานอะไรไว้ เมื่อพวกฝรั่งนักไต่เขาขึ้นสู่ขอดเขาเอเวอร์เรสต์ เรื่องนี้ชาวเนปาลเห็นเป็นเรื่องชวนหัวขนาดหนัก เพราะความจริงการิมกับบิดาของเขาต่างหากที่ได้รับความสำเร็จผลในการขึ้นสู่ขอดเอเวอร์เรสต์เป็นรายแรก

ท่านมหาราชานุกชานพาคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ เจ้าแก้วและการิมลงจากรถจี๊ปใหญ่คันหนึ่งที่สถานีตำรวจพอดี ท่านนายกรัฐมนตรี้ได้โทรศัพท์มาถึงผู้บังคับกองตำรวจตั้งแต่วานแล้ว ขอให้ช่วยเหลือท่านชานุกชานและนักไต่เขาตามสมควร ดังนั้นผู้บังคับกองตำรวจ จึงรีบลงมาต้อนรับนักไต่เขาบรรดาศักดิ์ที่หน้าสถานีตำรวจและเชิญให้ไปพักผ่อน เพื่อมอบแผนที่และให้คำแนะนำต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์ในการขึ้นสู่ขอดเขาหิมาลัย

"การไต่เขาเป็นปัญหาแบบเบสิกครับ" ร.ต.อ. อาบูกาเสริมหัวหน้าสถานีตำรวจพูดยิ้ม ๆ และใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง

"ที่ว่าเป็นปัญหาเบสิกก็คือว่า มีคำตอบสำเร็จหรือไม่สำเร็จ และก็อย่าลืมครับว่า นักไต่เขาทุกคนจะต้องมีการบาดเจ็บหรือเสียชีวิต"

ดร.ดิเรก กล่าวขึ้นทันที

"ความตายเป็นเรื่องเล็กมากผู้กอง พวกผมคนไทยล้วนแต่ใจเหี้ยมหาญไม่กลัวตาย"

"ผมยินดีด้วย ขอโทษเถอะคุณหมอ พวกคุณหมออยู่เมืองไทย เคยไต่เขามาแล้วบ้างไหม"

เสี่ยหงวนตอบคำถามของนายตำรวจทันที

"เราเคยขึ้นเขาสองลูกในเมืองไทย ลูกหนึ่งคือภูเขาทอง อีกลูกหนึ่งคือเขาดินหรือเขาดินวนา"

ผู้บังคับกองตำรวจขมวดคิ้ว

"ขึ้นถึงขอดหรือครับ"

เสี่ยหงวนพยักหน้า

"ถูกแล้ว ขึ้นกันทั้งทีถ้าไม่ถึงขอดของมัน เราจะขึ้นไปหาหอกอะไรละผู้กอง พวกผมขึ้นไปกระโดดโลดเต้นบนขอดภูเขาทองเมื่อกลาง

เดือนสิบสองปีกลายนี้ ส่วนเขาดินดูเหมือนแทบทุกวันอาทิตย์"

ร.ต.อ. อาบูกาเสริมมองดูเสี่ยหงวนอย่างเลื่อมใส

"ภูเขาสองลูกที่คุณว่า สูงมากไหมครับ"

อาเสี่ยยิ้มแห้ง ๆ

"ก็พอครับผู้กอง ภูเขาทองสูงเจ็ดสิบเมตร ส่วนเขาดินสูงประมาณหกเมตร"

ผู้บังคับกองตำรวจหน้าชอบกล

"ถ้ายังงั้น อย่าพยายามขึ้นสู่ขอดเขาหิมาลัยเลยครับ เพราะขอดเขาเอเวอร์เรสต์ เกือบสามหมื่นฟิตเชียนะคุณ"

นิกร โบกมือแล้วพูดเสียงอ้อแอ้แบบคนเมา

"เรื่องเล็ก ขี้ผงเลยครับผู้กอง สูงแค่นี้ผมปีนเดียวเดียวถึง.....ให้คืนตาย.....อ้อ....."

ร.ต.อ. อาบูกาเสริม มองดูนายจอมทะเล้นด้วยความประหลาดใจ

"คุณดื่มเหล้ามาแต่เช้าเชียวนะครับ"

นิกรฝันหัวเราะ

"เปล่า-ผมดื่มเมื่อเช้านาน ที่เมาซ้ำเพราะผมเป็นคนที่มีความรู้สึกซ้ำ บางทีกินเข้าไปตั้งสิบวันถึงจะเมาก็เคย อ้อ...ขอถอนสักกั้งดีไหมครับ"

ผู้บังคับกองหัวเราะ

"บนสถานีตำรวจไม่มีเหล้าหรอกครับ ถ้าคุณจะดื่มผมจะพาให้ตำรวจไปเอาเหล้าที่บ้านผมเดี๋ยวนี้"

นิกรโบกมือห้าม แล้วพูดด้วยเสียงปรกติ

"ไม่ต้องหรอกครับ ผมแกล้งทำมาเล่นสนุก ๆ นะ"

ร.ต.อ. กา เข้มมอดหัวเราะไม่ได้ เขากวาดสายตามองดูชานูก่านกับคณะพรรคสี่สหายซึ่งรวมทั้งเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแก้ว ทุกคนแต่งกายแบบนักปิ่นเขา คูคล้าย ๆ กับเครื่องแต่งกายสำหรับตีกลอง ที่เอวคาดเข็มขัดกระสุนปืนพก มีอิเตอร์ขนาดเล็กยึดอยู่ในเข็มขัด สวมที่อุปนิสัยพิเศษซึ่งใช้เฉพาะการปิ่นเขา

"ท่านนายกมีบัญชาทางโทรศัพท์ ให้ผมและตำรวจอำนวยความสะดวกแก่พวกคุณ มีอะไรที่จะให้ผมช่วยเหลือบ้างไหมครับ"

พลียี่มให้กับนายตำรวจผู้ใจดีและกล่าวว่า

"ขอบคุณครับ พวกเราไม่มีอะไรที่จะต้องรบกวนผู้กองเลย ข้าวของเครื่องใช้ของเราเตรียมมาพร้อมแล้ว"

อาเสี่ยพูดเสริมขึ้น

"เราเป็นนักใต้เขาชั้นดี ซึ่งเขาต้องเตรียมทุกอย่างให้พร้อม ปิ่นผาน้ำไม่มีดพร้ากะท้าวานครกกระบอก ไม้ตีพริก ตลอดจนไม้กวาด ไม้จิ้มฟัน ขอคุณนะครับผู้กอง"

อาญูกา เข้มหัวเราะเห็นฟันขาว

"ใครมีปัญหาอะไรที่จะถามผม เกี่ยวกับการขึ้นเขาหิมาลัย กรุณาถามผมได้ครับ"

นิกรชูมือขวาขึ้นเหมือนเด็กนักเรียน

"ผมอยากจะถามผู้กองว่า มนุษย์หิมะบนภูเขาหิมาลัยมีจริงรีเปล่า ช่วยบอกผมหน่อยเถอะครับ"

นายตำรวจนั่งอึ้งอยู่นาน แล้วกล่าวขึ้นเปรย ๆ ว่า

"เรื่องนี่ยากที่ผมจะให้คำตอบได้ ชาวพื้นเมืองหรือนักใต้เขาบางคนยืนยันว่าเคยพบเห็นมนุษย์หิมะ ซึ่งมีรูปร่างใหญ่โตกว่ามนุษย์ธรรมดา ลักษณะคล้ายกับลิงคือมีขนสีขาวรุงรัง แต่มีภาษาพูดและมีขนบธรรมเนียมประเพณีของเขา แต่คนที่ว่าพบเห็นก็ไม่มีหลักฐานยืนยันอะไร เขาว่ากล้องถ่ายรูปถ่ายรูปไม่ได้ เพราะบนเขามีแสงไม่พอทุกแห่งปกคลุมด้วยหิมะ บางทีหิมะจับเลนส์กล้องจนเป็นฝ้า ถ่ายไว้แล้วเอาฟิล์มมาล้างเสียหมด ผมไม่อาจจะยืนยันว่ามนุษย์หิมะมีจริงหรือไม่ บางคนเคยพบรอยเท้า บางคนพบแต่กองกากอาหารที่มนุษย์หิมะถ่ายไว้ ที่เขายืนยันว่าเป็นกากอาหารของมนุษย์หิมะ ก็เพราะว่ามันใหญ่โตกว่าของมนุษย์ธรรมดา ประทานโทษอย่าหาว่าผมพูดถึงของสกปรกเลย นักใต้ภูเขาหลายรายยืนยันว่ากากอาหารของมนุษย์หิมะวัดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณสามนิ้วยาวไม่ต่ำกว่าหนึ่งฟุต"

"อู๋ตาย....." นิกรร้องลั่น "ตายแล้ว ถ้าเป็นผมละก็ผมร้องบ้านแตกเลย"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พูดเสริมขึ้น

"เราพยายามหาเรื่องที่น่าฟังกว่านี้มาคุยกันเถอะครับผู้กอง"

ชานูก่านทรงพระสรวลก้ากแล้วรับสั่งว่า

"ฉันเคยขึ้นเขาหิมาลัยหลายครั้งแล้ว แต่ขึ้นไปล่าสัตว์กับพี่ชายของฉัน บางทีขึ้นไปกับท่านนายกรัฐมนตรียังได้เคยขึ้นไปสู่งราวสองพันเมตร รู้สึกหนาวจนทนไม่ไหวต้องกลับลงมา เอาละผู้กอง พวกเราเห็นจะต้องลาผู้กองเสียที ใครสงสัยอะไรจะถามผู้กองก็เอาซี"

เจ้าแห้วกล่าวถาม ร.ต.อ. อาบูกาเซ็มทันที

"ผู้กองครับ โรงแรมบนยอดเขาเอเวอร์เรสต์เป็นอย่างไรบ้างครับ รับประทานอาหารสะอาดไหม"

ผู้บังคับกองฟังภาษาไทยไม่รู้เรื่องก็ทำตาปริบ ๆ ดร.ดิเรก ยกมือปลักหน้าเจ้าแห้วทันที

"โธ-ไอ้อ้าย โรงแรมบนยอดเขาหิมาลัยมันมีที่ไหนกันวะ บนนั้นมีแต่ป่าไม้และหิมะเท่านั้น"

เจ้าแห้วเอียงคอขยี้ม

"รับประทานอาหารไปเถอะครับ ผมอยากขึ้นเขาเอเวอร์เรสต์เต็มทนแล้ว รับประทานอาหารจะวิ่งรวดเดียวให้ถึงยอดเขาเลย"

ครั้นแล้วซานุกข่านกับคณะพรรคสี่สหายก็อ้าลาท่านผู้บังคับกองตำรวจผู้ใจดี ทุกคนพากันลงมาจากสถานีตำรวจและตรงมาที่รถจี๊ปใหญ่ซึ่งจอดรออยู่ข้างเสาธงชาติเนปาล

เมื่อช่วยกันขนข้าวของสัมภาระลงจากรถแล้ว การขึ้นสู่ยอดเขาหิมาลัยก็เริ่มต้นในเวลา ๑๐.๐๐ น. ตรงทุกคนมียาม มีเครื่องหลัง เชือก

ตะขอเหล็กพะรุงพุงนั้ง ในยามมีเสบียงกรัง ยารักษาโรค เจ็มทิส แผนที่ หม้ออ็อกซิเจนพร้อมด้วยหน้ากาก เจ้าคุณปัจจนึกฯ บ่นพึมพำเพราะท่านต้องแบกน้ำหนักประมาณยี่สิบกิโลกรัม ท่านมองดูตัวเองอย่างเศร้าใจ แล้วทูลองค์ซานุกข่านว่า

"ฝ่าบาทกระหม่อม ในสภาพรุงรังอย่างนี้ ฝ่าบาทคิดว่ากระหม่อมเหมือนกับอ้ายบ้าหอบฟางไซ้ไหม"

ท่านมหาราชาทรงพระสรวล

"ไม่เหมือนเลยเจ้าคุณที่รัก เจ้าคุณเหมือนลิงกอริลล่ามากกว่า"

ท่านเจ้าคุณทำปากจู๋

เสี้ยหวนพุดเสริมขึ้นเบา ๆ

"เหมือนลิงกอริลล่าแก่ ๆ ตัวหนึ่ง"

ท่านเจ้าคุณหันมาทำตาเขียวแล้วตวาดเว็ด

"มึงนะซี"

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง นิกรจัดแจงรัดเข็มขัดเครื่องหลังให้เรียบร้อย เขามองขึ้นไปบนยอดเขาหิมาลัยอันสูงลิบ ยอดของมัน

ปรกคลุมด้วยหิมะและหมอกสีขาว มองดูวังเวงอย่างไรชอบกล นายจอมทะเล้นยกมือขวาตบหลังผู้นำทางแล้วถามว่า

"การิม ขอให้แกตอบกันอย่างถูกผู้ชายเถอะวะพี่ชาย แกนะเคยขึ้นไปถึงยอดเขาเอเวอร์เรสต์จริง ๆ หรือ"

ชายกลางคนขมวดคิ้วข่น แสดงท่าที่ไม่สู้จะพอใจนัก

"ไปรดถามเสียใหม่ครับคุณนิกร คุณควรจะถามผมว่า ผมเคยขึ้นยอดเขาเอเวอร์เรสต์มาก็ครั้ง พุดแล้วจะว่าคุยครับ การขึ้นยอดเขา

เอเวอร์เรสต์สำหรับผมเป็นเรื่องเล็กเหลือเกิน ผมเล่าให้ฟังคุณอาจจะไม่เชื่อก็ได้ ผมเคยไปหาสมุนไพรรักษาหรือหน่อไม้บนยอดเขาเอเวอร์เรสต์เสมอ

บางทีเกิดทะเลาะกับเมียหรือแม่ยาย ผมก็ขึ้นไปนอนพักผ่อนอยู่บนยอดเขาเอเวอร์เรสต์ตั้งหลายวัน"

ท่านมหาราชารับสั่งเสริมขึ้นทันที

"มากไปแล้วโว้ยการิม จะไม้ก็พอให้มันหอมปากหอมคอเถอะวะ"

การิมยิ้มแห้ง ๆ คณะพรรคสี่สหายของเราต่างเตรียมตัวพร้อมแล้ว อาเลี้ยกิมหงวนอยากขึ้นเขาเต็มทนก็กล่าวกับชาวเนปาลผู้นำทางว่า

"ออกเดินทางได้แล้วปลาการิม สายนักแคจะร้อน"

การิมทำหน้าที่ชอบกล

"ไหนครับ อาเลี้ยเรียกผมว่ายังงั้นนะครับ... ผมชื่อการิมนะครับ ไม่ใช่ปลาการิม โธ่-ปลาการิมนะมันปลาที่ไม่สู้เขา การิมแปลว่านักสู้"

เลี้ยหงวนหัวเราะก๊าก

"ขอโทษพี่ชาย อ้า-ความจริงแก็เป็นคนสนุกสนานรื่นเริงเหมือน ๆ กับพวกเรา การขึ้นเขาหิมาลัยในครั้งนี้ นอกจากพวกเราจะได้รับความสุขสนุกสนานแล้ว ยังได้รับความรู้ด้วย กันแปลกใจจริง ๆ ที่แกพูดภาษาไทยได้ดีเช่นนี้"

การิมอมยิ้ม

"ผมเคยไปอยู่เมืองไทยสี่ห้าปีครับอาเลี้ย เมื่อตอนสงครามเล็ก บิดาของผมได้พาผมเดินทางไปกรุงเทพฯ และเราได้เปิดร้านอาหารอยู่

ทางสีลม ตอนแรกก็ขายดีครับ แต่ตอนหลังพ่อผมเปิดเครดิตมากเกินไป ลืมสุภายิตดงเชื่อเบือทองร้านก็เลยเจ๊ง บิดาของผมเสียใจตาย รากเลือด

ออกมาต้องห้าหกกระโถน ในที่สุดผมก็ต้องเดินทางกลับเนปาล มีอาชีฟเป็นผู้นำทางพานักท่องเที่ยวขึ้นไปเที่ยวบนเขาหิมาลัย และนักไต่เขาหลายคนเคยจ้างผมนำทางขึ้นยอดเขาเอเวอร์เรสต์แต่ขึ้นไม่ถึง สำหรับผมนะขึ้นได้ครับ แต่นักไต่เขาไม่กล้าปีน پایตอนที่ลาดชัน ออกเดินทางกันเถอะครับ ขอให้พวกคุณไว้ใจ ผมรับรองว่าบนภูเขาหิมาลัยนี้ ผมหลับตามองเห็น ผมขึ้นมาเที่ยวบนเขาตั้งแต่ผมอยู่ในท้องแม่เชียวครับ มารดาของผมเป็นนักไต่ภูเขาสมัครเล่น"

"พอแล้ว" เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดตัดบท

คณะไต่เขาบรรดาศักดิ์ต่างพากันออกเดินทางมุ่งตรงไปที่เชิงเขา ซึ่งอยู่ไกลจากด้านหลังของสถานีตำรวจอยู่ราวห้าร้อยเมตรเป็นอย่างมากความใหญ่โตมหึมาของขุนเขาลูกนี้ทำให้คณะพรรคสี่สหายรู้สึกตื่นเต้นสนใจไม่น้อย ท่านมหาราชชาานุภข่านกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ คุยกันมาตลอดทาง พอเริ่มขึ้นเขาชาานุภข่านก็รับสั่งว่า

"เราเริ่มขึ้นเขาหิมาลัยแล้วนะ แต่เชิงเขามีความลาดชันเพียงเล็กน้อยจนกระทั่งเราแทบจะไมู้สึกว่าเราขึ้นมาบนเขา เจ้าคุณเห็นหมู่บ้านลับ ๆ นั้นไหม"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ มองไปตามพระเนตรของท่านชาานุภข่าน

"เห็นแล้วกระหม่อม"

ท่านมหาราชชาานุภข่านหันพระพักตร์มาทางคนนำทาง

"การิม แกบอกฉันหน่อยซิว่า หมู่บ้านที่เราแลเห็นนั้นเป็นหมู่บ้านของใคร"

การิมหัวเราะเห็นฟันขาว เขารู้ว่าชาานุภข่านทรงลองภูมิเขา

"หมู่บ้านของชาวฮินดูที่มีอาชีฟในการทำไร่กระหม่อม เทนสิงห์อยู่หมู่บ้านนั้นด้วย"

ชาานุภข่านพยักพระพักตร์

"อ้อ-ถูกแล้ว ฉันพอจะเชื่อว่าแกมีความชำนาญในภูมิประเทศบนเขาหิมาลัยนี้"

พลมองดูผู้นำทางแล้วกล่าวถามอย่างสนใจ

"เทนสิงห์นักไต่เขาที่พาพันตรีเอ็ดมัน ฮิลลีย์ขึ้นยอดเอเวอร์เรสต์สำเร็จเป็นรายแรกใช้ไหม"

"ครับ ถูกแล้ว เเทนสิ่งเป็นญาติห่าง ๆ ของผมเอง เพราะความสามารถในการนำทางของเเทนสิ่ง จึงทำให้พันตรีเอ็ดมัน ฮิลารีขึ้นถึง

ยอดเอเวอเรสต์ และเอาธงอังกฤษไปปักบนนั้นได้ พันตรีเอ็ดมันได้เป็นเซอร์เอ็ดมัน ส่วนเเทนสิ่งก็คงเป็นนายเเทนสิ่งตามเดิม แต่ก็ได้รับเงิน

รางวัลพิเศษจากรัฐบาลอังกฤษพอคู่ทีเดียวครับ ดูเหมือน ๕,๐๐๐ ปอนด์ หรืออย่างไรผมก็ไม่จำใครได้เสียแล้ว เรื่องยอดเอเวอเรสต์นี่แหละครับ

ชาวเนปาลทุกคนแม้กระทั่งเเทนสิ่งต่างรู้ดีว่า ผู้ที่ขึ้นสู่ยอดเขาเอเวอเรสต์ได้สำเร็จเป็นรายแรกนั่นคือ เด็กชายการิม คือผมนั่นแหละ ซึ่งครั้งนั้นผมอายุได้สิบสองขวบเท่านั้น แต่ผมไม่ชอบทำลายชื่อเสียงและเกียรติคุณของผู้อื่นครับ เมื่อท่านเซอร์ประกาศว่าท่านได้รับความสำเร็จในการขึ้นถึงยอดเขาเอเวอเรสต์ ผมก็เฉย ๆ เสีย ผมก็คิดว่านักไต่เขาพวกนั้นคงจะพบหม้อทองเหลืองของบิดาผม บางทีก็จะพบกากอาหารแห้ง ๆ ที่ผมขึ้นไปถ่ายไว้ ผมได้จารึกชื่อผมไว้ที่หินก้อนหนึ่งบนยอดเขาเอเวอเรสต์เป็นภาษาฮินดู คอยดูก็แล้วกันครับ ถ้าเราขึ้นไปถึงยอดเขาเอเวอเรสต์ ทุกคนก็จะเห็นชื่ออันไพเราะของผม"

ซานุก่านรับสั่งกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ ต่อไป

"ฉันเคยขึ้นไปเที่ยวที่หมู่บ้านนั้นสองสามครั้ง รู้สึกว่าสงบเงียบเย็นสบายมาก อยู่สูงจากระดับน้ำทะเลสามร้อยห้าสิบเมตร พวกชาวบ้านเขาทำอะไรพีชต่าง ๆ โดยมากเป็นไร่อ้อย ชาวเขาเหล่านี้มีอัธยาศัยดีมาก มีโยคีหรือฤๅษีจำศีลภาวนาอยู่ในหมู่บ้านองค์หนึ่ง ตามเสียงกล่าวกันว่าโยคีองค์นี้เป็นผู้วิเศษ สามารถหยั่งรู้คืนฟ้ามหาสมุทรพยากรณ์อดีตและอนาคตได้แม่นยำราวกับตาเห็น มีผู้ยืนยันว่ามหาโยคีโยคีวิบูลย์องค์นี้มีอายุประมาณพันปีเศษท่านจำศีลภาวนาอยู่ที่หมู่บ้านฮินดูที่เรามองเห็นนี้มานานแล้ว เสด็จปู่ของฉันทเป็นสานุศิษย์ของโยคีวิบูลย์คนหนึ่ง ทรงเลื่อมใสศรัทธาโยคีองค์นี้มากเช่นเดียวกับเสด็จพ่อของฉันท"

เจ้าคุณปัจฉิมฯ ฟังเรื่องของมหาโยคีอย่างสนใจ

"ถ้าเช่นนั้นเราไปแวะหาท่านเถอะฝ่าบาท อย่างน้อยท่านโยคีก็คงช่วยพยากรณ์ให้เรา เราจะได้รู้ว่าการขึ้นยอดเอเวอเรสต์คราวนี้ พวกเราจะได้รับความสำเร็จผลหรือไม่"

"ควรเป็นเช่นนั้น" รับสั่งยิ้ม ๆ แล้วเงยพักตร์ทอดพระเนตรการิมซึ่งกำลังบุกไปข้างหน้า ในฐานะพรานผู้นำทาง

"การิม พาพวกเราไปที่หมู่บ้านทวาร"

การิมรับพระรับสั่งของท่านมหाराชา ผู้เป็นนายจ้างของเขา แล้วมุ่งตรงไปยังหมู่บ้านนั้น มีทางธรรมชาติวกเวียนไปมา ความใหญ่โตมหึมาของขุนเขาหิมาลัย ทำให้ทุกคนไม่รู้สึคว่าตนขึ้นมาอยู่บนเขา และกำลังสูงขึ้นไปจากระดับน้ำทะเลตามลำดับ

ทวารเป็นหมู่บ้านชาวเขา ซึ่งมีบ้านเรือนแบบกระท่อมเป็นส่วนมากประมาณหนึ่งร้อยหลังคาเรือน มีตลาดเล็ก ๆ อยู่กลางหมู่บ้านแห่งหนึ่งปลูกเป็นห้องแถวชั้นเดียวจำหน่ายอาหารสดแห้ง เสื้อผ้า และของใช้ต่าง ๆ ส่วนมากเป็นของจำเป็นในการครองชีพ

บรรดาชาวไร่ต่างรู้ข่าวล่วงหน้าแล้วว่า ซานุก่านแห่งนครปัตนา กับพระสหายชาวไทยของพระองค์จะขึ้นสู่ยอดเอเวอเรสต์ และเริ่มขึ้นเขาหิมาลัยในตอนสายวันนี้ นาน ๆ พวกชาวไร่จะได้เห็นมหाराชาสักองค์หนึ่ง เขาจึงตื่นตื่นคอยเฝ้าชมพระบารมีมาตั้งแต่เช้า ชาวไร่เหล่านี้เชื่อว่าอย่างไรเสีย องค์ซานุก่านกับคณะคงจะต้องมาแวะที่หมู่บ้านทวารซึ่งเป็นทางผ่าน และนักไต่เขาทุกรายเป็นต้องมาแวะที่นี่ อย่างน้อยก็เพื่อทำความรู้จักกับเเทนสิ่งเจ้าหนุ่มเนปาล ผู้ปีนเขาเก่งกว่าเสียงฟ้าสามารถไต่ภูเขาที่มีความลาดชัน ๕๐ องศา ได้อย่างสบายเหมือนกับจิ้งจกไต่ฝ้าห้องนั่นเอง

เสียงกระดิ่งแว่วกังวาลมาจากหมู่บ้านทวารวดี สัญญาณนี้แจ้งให้ชาวบ้านทราบว่า มีอาคันตุกะเดินทางมาที่หมู่บ้าน บรรดาชาวไร่ทั้งหลายต่างวางมือจากการงานมาชุมนุมกัน คอยเฝ้าพระอนุชาของพระมหाराชาวิชัยอวตารซึ่งชาวไร่รู้กันว่า มหาราชาองค์นี้มีพระทัยกว้างขวางและทรงร่ำรวยอย่างมหาศาล ทรงสามารถเอาชนะบัตร์ไบละ ๕๐๐ รูปี วางเรียงกันจน นครปัตนามาถึงเนปาลได้อย่างสบาย และทรงมีเครื่องเพชรอัญมณีอันมีค่า คิดเป็นน้ำหนักไม่ต่ำกว่า ๓ ตัน โดยเฉพาะเพชรลูก มีมากที่สุด พ่อค้าเพชรในอังกฤษและอเมริกาถึงกับยอมถวายเงินให้เป็นรายปี โดยมีเงื่อนไขไม่ให้ชาวนุกษานปล่อยเพชรนิลจินดาของพระองค์ไปตามตลาดค้าเพชร เพราะเกรงว่าราคาเพชรและอัญมณีจะตกต่ำ

เมื่อชาวนุกษานกับคณะพรรคสี่สหายมาถึงหมู่บ้านทวารวดี เสียงดนตรีแขกจากวงดนตรีของพวกชาวไร่ก็ดังกังวาลขึ้นทันที ดนตรีวงนี้เล่นแบบแขกเดิม ไม่ใช่แขกสากล เครื่องบรรเลงมีกลองสองหน้าหลายใบ แล้วก็ยังมีนาบอีกหลายคู่ นักร้องก็เป็นผู้บรรเลงนั่นเอง เส้นคอขึ้นแลเห็นฉันทน์เพลงที่ร้องใช้จังหวะเร็วกว่าควิกสตีปหลายเท่า

เสียงทวนทำหน้าเบ้ ทูลถามท่านมหาราชาว่า

"เขาบรรเลงเพลงต้อนรับพวกเราใช่ไหมกระหม่อม"

ท่านมหาราชาพยักพระพัตร์

"ถูกแล้วเขาให้เกียรติพวกเราจึงบรรเลงเพลงให้ฟัง"

อาเสี่ยหันมาทวนายจอมทะเล้น

"เฮ้ย-แกช่วยไปบอกนายวงหน่อยว่า บอกเขาว่าถ้ามันลำบากนักก็อย่าบรรเลงดีกว่า เสียงกลองมันทำให้สะตือกันสิ้น ระริวระริกแต่ไม่ระรินเลยดูซิจะนักร้องคนนั้นถึงกับยกมืออุดหูรำคาญเสียงของตัวเอง แหกปากตะเบ็งเสียงร้องดังยิ่งกว่ามีไมโครโฟนเสียอีก"

พลยกมือตบไหล่กิมหงวนแล้วกล่าวว่า

"อย่าลืมว่าขณะนี้แกอยู่ในประเทศเนปาล อย่าแสดงความไม่พอใจในขนบธรรมเนียมของเขา เราไปบ้านไหนก็ต้องเคารพและให้เกียรติเจ้าของบ้านจะชอบดูหรือไม่ชอบแกก็ต้องทนฟัง"

เสียงทวนยิ้มออกมาได้

"จริงโวย ฝรั่งไปเมืองไทย ดูโจนไม่รู้เรื่องยังแฉ่งใจดูจนเลิก แล้วก็ป้อยว่าสนุกมาก เป็นศิลปะชั้นสูง"

ดร.ดิเรกหัวเราะหึ ๆ

"ป้อยหมายความว่าอะไรวะ เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่เพิ่งเคยได้ยินแกพูดวันนี้"

อาเสี่ยหันมายิ้มกับนายแพทย์หนุ่ม

"ป้อยก็คล้าย ๆ กับป้อยนั่นแหละ แต่เป็นการยกยอกันมากกว่าป้อย เป็นศัพท์ใหม่ที่กันคิดขึ้นเองและไม่สงวนลิขสิทธิ์"

ทันใดนั้นเอง ชายชราหนวดเครารุงรัง แต่งกายรุ่มร่ามคนหนึ่ง ได้ตรงเข้ามาเฝ้าท่านมหาราชาชาวนุกษานด้วยอหิชาสัยไมตรีจิต เขาก็มศรีษะถวายคำนับในท่าทางที่งดงามแล้วทูลว่า

"ที่ขมาโยโก โหตุ่มหาราชา พะยะคะ"

นิกรทำปากเบี้ยว มองดูเจ้าแก้วแล้วกล่าวว่า

"ตาลุงคนนี่คงจะแก้วัดไปหน่อย"

เจ้าแก้วยิ้ม

"รับประทานท่าทางเป็นคนดีมีศีลธรรมนะครับ"

ชานุกขานยื่นพระหัตถ์ ให้ชายชราหัวหน้าหมูบ้านสัมผัส แล้วรับสั่งกับชายชราเป็นภาษาฮินดู พระองค์แปลให้คณะพรคสีสหายฟังว่า ชายชราผู้นี้ชื่อชัชท เป็นหัวหน้าหมูบ้าน แล้วพระองค์ก็ทรงแนะนำชายชราให้รู้จักกับสี่สหายเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้ว ส่วนการิมนั้นปรากฏว่าคุ้นเคยกับลุงชัชทมานานแล้ว เพราะเคยขึ้นมาเที่ยวหมูบ้านทวารวดีบ่อย ๆ ญาติห่าง ๆ ของเขาหลายคนที่มีถิ่นฐานอยู่ที่นี่

ลุงชัชทพูดภาษาไทยได้ดี ชายชราได้สัมผัสกับนิกรแล้วกล่าวว่า

"ผมยินดีมากที่พวกท่านจะขึ้นสู่ออกเขาเอเวอร์เรสต์ ขอถือโอกาสนี้อวยพร..... วิริเยนทุกขมัตเจติ บุคคลย่อมล่วงทุกข์ได้ด้วยเพียร"

นิกรทำหน้าปุเลียงชอบกลแล้วกล่าวว่า

"สุกานิกธรรม สาธุ"

ชายชราสะอื้นเล็กน้อยกระพริบตาถี่เร็วในท่าฉงน

"พ่อหนุ่ม ดูข้าบวชเป็นภิกษุสงฆ์มาห้าสิบปีแล้วจนกระทั่งได้เป็นมหาสามสิบประโยค เพิ่งลาสิกขาบทเมื่อสองปีมานี้เองคำว่าสุกานิกธรรมข้าไม่เคยได้ยินและแปลไม่ออก พ่อหนุ่มช่วยอธิบายประโยคนี้ให้ข้าฟังหน่อยเถิด"

นายจอมทะเล้นยืคหน้าอกขึ้นในท่าเบ่งเพื่อให้สมกับเป็นผู้ที่มีความรู้แตกฉานในภาษาบาลี

แล้วนิกรก็เอื้อนเอ่ยเป็นรายยาวแบบเวสสันดรชาดก

"พ่อลุงเอ๊ย อันว่าภาษาบาลีมีคมะโล้งสันสกฤตมีดพราวช่วยอ้อมเขี้ยวชาญนัก เรียนรอบรู้แหลมหลักมักคั่นคว้าหาเหตุผลและหลักฐาน

"สาธุสิกธรรม" นั้นตัวของหลานจะเอื้อนเอ่ยเฉลยความไปตามตรง แปลว่า "สาธุน้ำกะทิ" อย่าหลงไหลนาลุงข้า "โฆสังเ...." แปลว่า "ข้าวสังเ" ที่จิ้นรื่องเร่ขาย...อะปะรามาดัง ทิดังมะดั่งมะ ดั่งทิกูจะนั่งเอาปารามาดัง ที่ดั่งไม่ดั่งมาดั่งที่กูจะนั่ง สาธุอายุวรรโณสุขังพลัง สดั่ง"

"โครม"

ร่างอันบอบบางของนิกรกระเด้งไปข้างหน้าและล้มลงด้วยแรงส่งของเท้าซึ่งไม่อาจจะทราบได้ว่าเป็นเท้าของใครไม่ เพราะมีด้วยกันไม่ต่ำกว่าสองหรือสามเท้าชายชราผู้มีนามว่าชัชทหวนชอบใจ ชานุกขานทรงพระสรวลลงอหยา เจ้าคุณปัจจนิกฯ ลงลูกคอเอ๊ก ๆ เจ้าแห้วกับการิมได้แต่อมยิ้มไม่กล้าหัวเราะ

นิกรลุกขึ้นด้วยความยากลำบากยากเย็นและร้องครางเบา ๆ น่าสงสาร

"ใครถือขูขอให้ตกเขาตาย"

พลกับ คร.ดิเรก และเสี่ยหงวนต่างสะอื้นเฮือกพร้อม ๆ กัน ชายชราตรงเข้ามาช่วยปิดฝุ่นตามเสื่อทางเกงของนิกรแล้วพูดกลางหัวเราะพลาง

"ภานีบาลีของหลานแน่นมาก ดูเหมือนศรีธัญชัยเคยโต้ตอบกับพระสงฆ์อินเดียรูปหนึ่งที่เดินทางไปประเทศไทยในสมัยนั้น"

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

"ใช่แล้วลุง ผมอ่านเรื่องศรีธัญชัยจำได้เลยเอามาสู้กับลุง เป็นอันว่าลุงแพ้ผมแล้วนะ"

ชายชราหัวเราะ

"แพ้แน่นอนพ่อหลานชายเก่งอย่างงี้ใครจะไปสู้ได้"

คณะพรคสีสหายได้เข้ามาห้อมล้อมชัชทชายชราผู้เป็นหัวหน้าชาวบ้านบนเขา นี้ มีการไต่ถามทุกข์สุขการทำมาหากินตลอดคืนฟ้าอากาศชายชราได้ให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ในการไต่เขาอย่างมากมาย สักครู่หนึ่งชัชทก็พาทุกคนไปหา

ท่าน โยคีวิบูลย์ซึ่งจำศีลภาวนาในถ้ำนั่งขัดสมาธิอยู่ใต้ต้นโพธิ์หน้าร้านตัดผมแห่งหนึ่ง และช่างตัดผมคนนั้นคือนายเทนสิงห์หนุ่มเนปาลนักไต่เขาฝีมือเยี่ยมนั่นเอง

ชายตัดผมชาวผู้มีอัธยาศัยพานานุกานและสี่หสายกับเจ้าคุณปัจจนิกะฯ เจ้าแก้วและคาริมตรงเข้ามายังโคนต้นโพธิ์ทุกคนแลเห็นร่างอันผอมกะหร่องของโยคีวิบูลย์โยคีนั่งบริกรรมหรือเข้าฌานอยู่บนฐานอิฐโคนต้นโพธิ์นั้น ท่านผู้วิเศษนุ่งผ้าเดี่ยวผืนเล็ก ๆ เพียงชิ้นเดียว หนวดเครารุงรังขาวโพลนที่คอสวมลูกประคำขนาดมะขามป้อมข้าง ๆ ตัวโยคีมีเครื่องใช้ไม้สอยเพียงสองสามชิ้น และเบื้องหน้าของโยคีมีไม้ไผ่เหมือนกับเตียงขนาดใหญ่ ชายตัดผมให้ชานุกานกับเจ้าคุณปัจจนิกะฯ และสี่หสายนั่งรวมกันบนแคร่ไม้ไผ่นั้น ส่วนเจ้าแก้วกับคาริมเลี้ยงไปนั่งบนก้อนหินห่างจากแคร่เล็กน้อย

"ท่านพูดภาษาไทยได้ไหมครับคุณลุง" พลกล่าวถามลูกชายหัวหน้าชาวไร่

ชายตัดผมยิ้มให้นายพัชราภรณ์

"ได้ครับ ท่านพูดได้ทุกภาษา ใครพูดภาษาอะไรกับท่าน ท่านก็ได้ตอบด้วยภาษานั้น ทั้งนี้ก็เพราะท่านเป็นผู้รอบรู้ด้วยญาณวิถีของท่านโดยไม่ต้องเสียเวลาเล่าเรียน พวกฝรั่งทุกรายที่มาหาโยคีวิบูลย์ล้วนแต่ตื่นตื่นแปลกใจไปตามกัน ใครติดขัดเรื่องอะไรถามท่าน ท่านตอบได้ทั้งนั้นแม้แต่สูตรปรมาณูท่านก็รู้เลขที่คิดยาก ๆ ใช้เวลาทำร่วมชั่วโมงท่าน โยคีให้คำตอบเพียงวินาทีเดียวเท่านั้น พออ่านโจทย์จบ ท่านก็ให้คำตอบทันที อะไรที่ท่านไม่เห็น ท่านก็มองเห็นและตอบได้ ทั้งอดีต ปัจจุบันและอนาคต บ่อน้ำเล็ก ๆ แทบเท่าท่านคือบ่อวิเศษ"

ดร.ดิเรกรู้สึกสนใจอย่างยิ่งเขาคิดอยากจะลองภูมิท่านมหาโยคีผู้นี้โดยตั้งคำถามในวิชาแพทย์หรือวิทยาศาสตร์ ถ้าท่านตอบได้โดยถูกต้องเขาก็จะเคารพนับถือฝากตัวเป็นสานุศิษย์

ท่านมหาราชาชานุกานรับสั่งกับชายตัดผมว่า

"ท่านกำลังสวดมนต์ภาวนานี้นะชายตัด ทำไมพวกเราจึงจะได้คุยกับท่านได้ล่ะ"

ชายตัดผมเดินเข้าไปทรุดตัวนั่งบนฐานอิฐรอบต้นโพธิ์แล้วร้องเรียกท่านมหาโยคีเบา ๆ โยคีวิบูลย์พูดพึมพำกับชายตัด ชายชรารับทราบแล้วลุกขึ้นเดินมาหาคณะพรรคสี่สหาย

"ขอให้อดใจอีกสักสิบนาทีเถอะครับ ท่านกำลังภาวนามนต์อีกสามบทเท่านั้น โยคีวิบูลย์จะพูดกับใครได้ก็หมายความว่าท่านสวดมนต์ภาวนาเสร็จสิ้นแล้วการสวดมนต์ครั้งหนึ่งใช้เวลาสองชั่วโมง และสวดมนต์วันละหกครั้งนอกนั้นเป็นเวลากินนอนและพักผ่อน"

นิกรมองเข้าไปที่ร้านตัดผม เขาแลเห็นช่างตัดผมคนหนึ่งยืนเหมยงมองอยู่หน้าร้านจึงกล่าวถามชายชราทันที

"คุณลุงครับ นั่นเทนสิงห์นักไต่เขาใช่ไหมครับ"

หัวหน้าชาวไร่มองตามสายตานิกรม

"ถูกแล้วพ่อหลานชาย นี่แหละนักไต่เขาที่จิ้งจอกอมแพ้ว เทนสิงห์นักไต่เขาโดยไม่ต้องใช้เชือก ภูเขาตรงไหนลาดชันเขาวิ่งจู่ดเดียวถึงยอดจิ้งจอกไต่ข้างฝาได้อย่างไรเทนสิงห์ก็ไต่ได้อย่างนั้น" พูดยบ ชายชราที่ร้องตะโกนเรียกเจ้าหนุ่มเนปาลซึ่งมีรูปร่างสูงใหญ่ท่าทางสดชื่นรื่นเริงตลอดเวลา

เทนสิงห์เดินเข้ามา ชายตัดผมขึ้นแนะนำเทนสิงห์ให้รู้จักกับชานุกานและคณะพรรคสี่สหายโดยทั่วหน้ากัน องค์ชานุกานท่านทำหน้าที่เป็นล่ามช่วยแปลให้ ซึ่งความจริงเทนสิงห์พูดภาษาไทยได้ดี แต่เขามีหัวชาตินิยมอย่างรุนแรงเขาถือว่าภาษาอินเดียเป็นภาษาที่ดีที่สุดและไพเราะที่สุดในโลก เขายอมรับว่าเขาพูดภาษาอังกฤษได้ดีแต่เขาไม่ชอบพูด

ชายหนุ่มเนปาลผู้มีรูปร่างสูงใหญ่และองอาจได้เล่าให้ฟังถึงเรื่อง การไต่เขาไปสู่ยอดเขาเอเวอร์เรสต์ของท่านเซอร์เอ็ดมันด์ ฮิลารีซึ่งเขา

เป็นผู้นำทาง เขาว่าการปีนเขาไม่ใช่ของสนุก ถ้าพลาดพลั้งนิดเดียวก็จะกลายเป็นเต่า คือ กระจุกออกนอกเนื้อ ยอดเอเวอเรสต์นั้นมีความลาดชันมากการไต่เขาต้องใช้ความมานะพยายามอย่างยิ่งยวด และต้องระมัดระวังตัวทุกขณะ อุปสรรคของนักไต่เขาก็คือหิมะซึ่งทำให้หินหน้าผาเลื่อน อย่างไรก็ตาม เหนือสิ่งเหล่านี้ได้กล่าวววยพรขอให้นักไต่เขาขณะนี้ประสบความสำเร็จผลเหมือนกับคณะท่านเซอร์เอ็ดมันด์ ฮิลารี

เขาสนทนากับท่านมหาราชานุกขานอย่างคล่องแคล่ว แต่นอบน้อม องค์ชานุกขานได้แปลให้คณะพรรคสี่สหายฟังตลอดเวลา

แล้วชานุกขานก็รับสั่งกับคณะพรรคสี่สหายว่า

"เทพสิงห์เขาบอกว่า อีกครึ่งชั่วโมงกว่าท่านโยคีจึงจะลี้มตาขึ้นสนทนาด้วย เขาถือโอกาสนี้เชิญให้ทุกคนตัดผมเพื่อลองฝีมือของเขา เขาขอร้องให้ถอดหนูนเขาบ้าง เพราะอย่างน้อยก็เป็นนักไต่เขาด้วยกัน เทพสิงห์ว่าพวกเขาไร้หรือชาวเขาที่นี่ไม่นิยมตัดผม บางคนห้าปีถึงจะตัดผมสักครั้ง ที่เขาตั้งร้านตัดผมที่นี่ก็เพราะทวารวายเป็นถิ่นกำเนิดของเขา เจ้าคุณลองฝีมือเทพสิงห์หน่อยดีไหม ฉันคิดว่าเขาคงตัดผมได้สวยงาม"

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ ยิ้มแห้ง ๆ

"กระหม่อมไม่เคยตัดผมเลยฝ่าบาท นาน ๆ ก็เอามีดโกนกันตรงจอนและดินผมเสียนิดหน่อย"

ชานุกขานทรงพระสรวลหึ ๆ หันมาทางนิกร

"ตัดผมเสียน้อยซีคุณนิกร เทพสิงห์เขาบอกว่าเขาจะตัดให้สวยที่สุดและถูกใจที่สุด"

นิกรยกมือลูบท้ายทอยของเขา

"ดีเหมือนกันกระหม่อมกระหม่อมตั้งใจจะตัดผมมาหลายวันแล้วแต่ไม่มีเวลาว่าง จะกลับไปตัดที่เมืองไทยก็พอดีผมยาวแค่ตาตุ่ม ดีไม่ดีใครเขาจะคิดว่าขุนแผนเพิ่งออกจากคุก"

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

"แกตัดกันก็ตัดเหมือนกันไม่มีใครสนใจกับท่านโยคีเท่าใดนัก เข้าไปนั่งคุยกันในร้านตัดผมคิดว่า เทพสิงห์เขาพูดภาษาอังกฤษได้ ก็นอยากจะคุยกับเขาเพื่อศึกษาหาความรู้ในเรื่องไต่เขา เทพสิงห์คงจะให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์แก่เราไม่น้อย บางทีกันจะชวนเทพสิงห์ไปด้วย รู้สึกว่าเจ้าการิมมันอยู่ข้างจะคุยโม้สักหน่อย"

ครั้นแล้วสองสหายก็ถอดเครื่องหลังและสัมภาระอันรุงรังออกวางไว้ นิกรกล่าวกับพลและ ดร.ดิเรกว่า

"แกสองคนไม่ตัดผมบ้างหรือ"

"โน" ดร.ดิเรกตอบ "กันจะกลับไปตัดที่กรุงเทพฯ แยกไปตัดกันเถอะ กันจะคุยกับท่านโยคีวิบูลย์ อีกครึ่งชั่วโมงถ้าท่านไม่ลี้มตาขึ้นกันจะเอามือจี้เอวท่าน ท่านรำคาญหนักเข้าก็จะลี้มตาขึ้นเอง"

เสีหงวนหันไปพูดกับเทพสิงห์โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง

"ไปซีเทพสิงห์ เราสองคนจะให้แกตัดผมให้เรา ไม่จำเป็นต้องตัดสวยงามอะไรหรอกอีกสักครู่ใหญ่ ๆ เราจะออกเดินทางแล้ว"

เทพสิงห์เจ้าหนุ่มนักไต่เขาก็มึนชะงัก คำนับเสีหงวนและนิกรอย่างพินอบพิเทา ซึ่งคนเขานั้นเป็นผู้ที่มีมารยาทดีมาก

"เชิญครับ ผมจะบริการให้เป็นที่ถูกใจคุณทั้งสองทีเดี๋ยวผมคิดว่าถ้าพวกคุณได้คุยกับท่านโยคี โยคีวิบูลย์แล้วคงไม่ยอมไปง่าย ๆ หรือครับเพียงแต่ท่านโยคีแสดงปาฏิหาริย์ให้ดูนิดหน่อยพวกคุณก็จะตื่นตื่นประหลาดใจที่สุด ไปคุยกันที่ร้านผมเถอะ"

แล้วนักไต่เขาแซมเปียนก็พากิมหงสนกับนายจอมทะเล้นไปที่ร้านตัดผมของเขาซึ่งสภาพของร้านตัดผมร้านนี้พอ ๆ กับร้านตัดผมตาม

ศาลาวัดในกรุงเทพฯ มีเก้าอี้สำหรับนั่งตัดเพียงเก้าอี้เดียวมีกระจกเก่าและชำระเพียงบานเดียวและมีเก้าอี้ยาวสำหรับนั่งพักผ่อนอีกหนึ่งตัว

นิกรเดินขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้สำหรับตัดผม ส่วนเลียงหวนทรุดตัวนั่งบนม้ายาว เทนสิงห์นำแม็กกาซีนอเมริกาฉบับหนึ่งเอามาส่งให้กิมหงวน

"อ่านหนังสือนี้ไปพลาง ๆ นะครับ ผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง เท่าที่คุณทั้งสองคนได้มาตัดผมที่ร้านของผม กลับไปเมืองไทยละก็ช่วยโฆษณาให้ผมด้วยนะครับว่า เทนสิงห์นักไต่เขาและนักสำรวจขั้วโลกใต้ขณะนี้ประจำตัดผมอยู่ที่ทวารวบนไหล่เขาหิมาลัยของประเทศเนปาล"

อาสาสมัครให้เทนสิงห์ เจ้าหนุ่มนักไต่เขาเดินไปหยิบผ้าคลุมกันเปื้อนซึ่งพาดไว้บนราวข้างโต๊ะเครื่องแป้งเขาอัมเพลงเบา ๆ ถือผ้าขาวผืนนั้นกลับไปหานิกร

อีกครั้งหนึ่งที่เขาก้มศีรษะโค้งคำนับนายจอมทะเล้นแล้วกล่าวคำขอโทษ เจ้าหนุ่มเนปาลยกผ้าคลุมกันเปื้อนห่มตัวนิกรและใช้ไม้หนีบผ้าหนีบไว้ นิกรนั่งสะลึมสะลือ พอเทนสิงห์เอื้อมมือหยิบตะไกรปิดตาเลี่ยน นิกรก็สับปะหงกอ้าปากหอน้ำลายยืด

"ประธานไทยครับ" เทนสิงห์กล่าวเป็นภาษาฮินดู "ผมคิดว่าท่านควรจะโกนผมเสียดีกว่าเพื่อท่านจะได้ไม่ต้องกังวลในเรื่องผมระหว่างที่ท่านไต่เขา"

นิกรฟังภาษาฮินดูไม่ออกก็พยักหน้าหงิก ๆ เทนสิงห์เริ่มลงมืออุปสมบทนายจอมทะเล้นทันที เขายกตะไกรปิดตาเลี่ยนขึ้นทาบท้ายทอยขึ้นมากลางศีรษะแลเห็นขาวเวอร์เหมือนกับทางวิ่งของเครื่องบินที่มองในระยะสูง นิกรยิ้มเล็กน้อยแล้วเลียปากจิบ ๆ ปล่อยให้เทนสิงห์ไต่ศีรษะของเขา เพียงครู่เดียวนิกรก็หัวโล้นปราศจากเส้นผมแม้แต่เส้นเดียว เขากรนเสียงสนั่นลั่นร้าน เทนสิงห์เอียงคอซ้ายขวาขยับปิดตาเลี่ยนแกร๊ก ๆ

เลียงหวนเงยหน้าขึ้นจากแม็กกาซีนเล่มนั้นเพื่อจะดูว่านิกรตัดผมไปได้แค่ไหนแล้ว พอแลเห็นนายจอมทะเล้นหัวโล้นอาสาสมัครก็เขินวาบไปทั้งตัว

"ตายห่า....." กิมหงวนอุทานเป็นภาษาไทยแล้ววางหนังสือเล่มนั้นพรวดพราดลุกขึ้นส่งภาษาอังกฤษถามเทนสิงห์ด้วยเสียงอันดัง

"อะไรกันเทนสิงห์ นี่เพื่อนของกันจะอุปสมบทอยู่ที่นี้หรืออย่างไร"

เทนสิงห์นักไต่เขาตัวงอให้กิมหงวนและกล่าวตอบอย่างนอบน้อม

"ก่อนที่ผมจะเริ่มลงมือตัดผมให้เพื่อนของคุณ ผมได้ปรารภกับเขาว่าเพื่อให้สะดวกในการปีนป่ายเขาโดยไม่ต้องกังวลถึงผมควรจะโกนหัวเสียดีไหม สุภาพบุรุษเพื่อนของคุณพยักหน้าเห็นพ้องด้วย ผมก็โกนศีรษะให้เขาสิครับ"

อาสาสมัครลื่นน้ำลายเอือก มองดูนิกรด้วยความขบขันระคนกับความสงสารนายจอมทะเล้นคงนั่งสัปหงกหงิก ๆ อย่างสบายใจ แล้วอาสาสมัครหันมาถามเทนสิงห์ช่างตัดผมมือเยี่ยมของทวารวตาบลนี้ ที่เรียกว่ามือเยี่ยมก็เพราะมีช่างตัดผมเพียงคนเดียว

"แกพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนของฉันยังงั้นหรือ"

เจ้าหนุ่มเนปาลสั่นศีรษะ

"มิได้ครับ ผมปรารภเป็นภาษาฮินดู"

กิมหงวนทำคออ่อน

"ปู่โธ่เพื่อนของฉันและพวกเรารู้ภาษาฮินดูเมื่อไรเล่า รู้คำเดียวกาโหแปลว่าไปไหน"

คราวนี้แทนสิ่งห้หน้าซัดเผือกคิ้วว่านิกรจะบริการหมากและแวนให้เขา ถ้าหากว่าตื่นขึ้นมาแลเห็นศิระะโล้นเลียน
เช่นนี้

"โอ-ได้โปรดเถอะครับ" เขาพูดภาษาไทยกับเสี่ยหงวนอย่างชัดเจน "ผมยอมรับว่าผมผิดไปแล้วด้วยความเข้าใจผิดคิด
ว่าเพื่อนของคุณรู้

ภาษาฮินดู"

กิมหงวนหน้าตื่น จ้องมองดูแทนสิ่งห้อย่างแปลกใจ

"แกพูดไทยได้...."

"ทำไมจะไม่ได้ละครับ ผมเกิดเมืองไทยนี่ครับ บิดาผมตั้งร้านขายผ้าอยู่ที่ตลาดบางรัก"

"งั้นเถอะ"

"ครับ พ่อผมอายุได้ยี่สิบปี พ่อผมส่งผมกลับเนปาลเพราะกลัวว่าผมจะต้องเป็นทหาร ผมรู้ขนบธรรมเนียมประเพณี
ไทยเป็นอย่างดีเชื่อวครับอาเสี่ย"

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

"แล้วทำไมทีแรกแกไม่บอกเราว่าแกเกิดเมืองไทยและรู้ภาษาไทย โธ่-เพื่อนกันหัวโล้นไปแล้ว มองดูคล้าย ๆ กับพ่อ
นาค"

"นั่นนะสิครับผมจะทำอย่างไรดี ประเดี๋ยวตื่นขึ้นมาก็จะเดือคคาลตะปากผมเข้าไปให้เท่านั้น"

คราวนี้อาเสี่ยหัวเราะงอหาย

"ไม่ทำหอรอก พวกเราทุกคนมีอารมณ์ขันครึกครื้นรื่นเริงกันอย่างที่เรียกว่า โลกนี้เป็นของเรา อ้ายกรรมันรู้ดีว่าถึงมัน
โกรธแกอย่างไรหัวมันก็โล้นไปแล้ว"

เจ้าหนุ่มเนปาลถอนหายใจหนัก ๆ แล้วยกมือไหว้กิมหงวน

"ถ้าจะมีการตะปากกันขึ้นละก็อาเสี่ยต้องช่วยผมนะครับ"

กิมหงวนพยักหน้ารับรอง

"เอามิด โคน โคนหัวอ้ายกรรมันให้เกลี้ยงซี เอาให้เกลี้ยงเหมือนลูกปิงปองเลย โคนและประเดี๋ยวแจะได้รับตัดผมให้
กัน แต่อย่าโกนหัวนะไว้ยจีน โคนหัวกันละก็ถือเป็นล่อกันแหกไปเลย"

แทนสิ่งห้ชะโงกตัวไปที่โต๊ะเครื่องแป้งวางตะไกรปัดตาเลียขนลงบนโต๊ะหีบแปรงจุ่มน้ำทาสบู แล้วหีบมิด โคนอัน
คมกรอบขึ้นมา เจ้าหนุ่มน้กไต่เขายกแปรงทาศิระะอัน โล้นเลียนของนิกรจนทั่วแล้วเขาก็โกนศิระะนิกรให้เรียบร้อย นิกรกรน
เสียงดังสนั่นหัวน้กไต่

นายจอมทะเล้นรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาเมื่อได้ยินเสียงอาเสี่ยขานนาคข้าง ๆ เขา

"พ่อนาคเอ๋ย อันว่าคุณบิดมารดานั้นยิ่งใหญ่กว่าขุนเขาเหลือที่จะหีบยกเอาพระคุณท่านมาสาธยาย เมื่อพ่อนาคยัง
เล็กเป็นเด็กชายไว้"

เตียงสา ทั้งบิดมารดาช่วยกันห้กล่อมถนอมขวัญ....."

นิกรค่อย ๆ ลืมตาขึ้นมองดูโลก เขามองเห็นตัวของเขาเองปรากฏอยู่ในกระจกเงาบานนั้น แล้วนิกรก็หันมาถามอาเสี่ย
อย่างสะลึมสะลือ

"นาคไครระหงวน หน้าคล้าย ๆ กันเลยอะ" พุดจบนิกรก็สะดุ้งมองดูกระจกอีกครั้งหนึ่ง ความรู้สึกบอกตัวเองว่าภาพที่ปรากฏในกระจกเงาชายหนุ่มหัวโหล่นผมผ้าขาวหรือผ้าคลุมกั้นเป็นอนันต์แท้จริงก็คือเขานั่นเอง "ไอ้....." นิกรร้องสุดเสียงยกมือขว้างขึ้นคล้ายศีรษะตัวเอง "ตายแล้ว คุณพ่อคุณแม่ช่วยลูกด้วย โธ่!ไม่คิดที่จะบวชเลยเสือกโกนหัวทำไม ตายแน่กู ขึ้นออกไปจากร้านนี้หมาไฟคตายแน่"

อาเสี้ยหัวเราะงอหาย ส่วนเทนสิงห์ถอยไปยืนข้างฝาห้องถือมิดโกนกระชับมัน ถ้าหากว่านิกรเตะเขาแบบมวยไทย เขาก็จะยกมิดโกนรับแข้งหรือรับเท้าของนิกรอย่างฉับพลัน

"มันไม่ใช่ความผิดของเทนสิงห์หรือก้อายกร เขาถามว่าโกนหัวให้เกลี้ยงดีไหม เพื่อจะได้ไม่ต้องกังวลในเรื่องผม แกล่อกพยักหน้าเขาก็เข้าใจว่าแกล่กลงใจให้เขาโกนหัวให้แก่นะซี"

นิกรโม โหจนหัวเราะ

"จะไปรู้หรืออะ เล่นพูดภาษาแขกนี่หว่า กันคิดว่าเขาถามว่าตัดทรงเดิมไซ้ใหม่ กันพยักหน้าอะซี"

เทนสิงห์วางมิดโกนลงบนโต๊ะอย่างโล่งใจแล้วยกมือไหว้นายจอมทะเล้นเป็นการรับผิดชอบ

"ยกโทษให้ผมเถอะครับคุณ มันเป็นเรื่องที่ผมเข้าใจผิดจริง ๆ แต่อากาศร้อนอ้าวอย่างนี้โกนเสี้ยก็ดีเหมือนกันครับ"

นิกรอ้าปากหาว

"เนาะ แกล่พูดไทยได้นี้หว่า พุดได้ชัดเจนเหมือนกับคนไทยทีเดียว"

กิมหงวนพุดเสริมขึ้น

"เขาเล่าให้กันฟังว่าเขาเกิดที่เมืองไทย พ่อของเขาตั้งร้านขายผ้าอยู่ที่บางรัก เขาถึงพุดไทยได้ดี"

นิกรจู้ปากแล้วยกมือเกาศีรษะ

"ยังงี้เวยว๊วน้องชาย ควรจะพุดไทยกับพวกเราตั้งแต่ตอนแรกที่ถูกแนะนำให้รู้จักกัน ให้คืนตายเถอะวะ ถ้าไม่คิดว่าเป็นนักไต่เขาที่มีชื่อเสียงกันเป็นตะปากแน่นอน เล่นกร้อนกบาลกันอย่างนี้ใครบ้างไม่โกรธ"

เทนสิงห์ก่ลั่นหัวเราะแทบเวย

"ยกโทษให้ผมสักครั้งเถอะครับ ผมเสี้ยใจจริง ๆ อ้าโกนก็ดีไหมครับ"

"ไม่เอาเวยว๊ว" นิกรตวาดเว็ดแล้วก้าวลงจากเก้าอี้ตัดผม "ว้า.....กลับไปบ้านเมียจำไม่ได้ จะทำอะไร แกล่ต้องรับผิดชอบนะเทนสิงห์"

หนุ่มเนปาลหัวเราะก๊ิก

"ผมรับรองว่า จำได้ครับ เพราะกลิ่นตัวคุณผิดกว่าผู้ชายอื่น ๆ ธรรมดาผู้หญิงแม้อยู่ในที่มืดก็จำผิวของหล่อนได้"

คราวนี้นิกรยิ้มได้

"เออ เห็นจะจริงวะ แต่ว่า กลิ่นตัวของกันไม่มีหรือ มีแต่กลิ่นจ๊อกกระแระ"

เทนสิงห์อดหัวเราะไม่ได้

"เขาเรียกว่ารักแระไม่ใช่หรือครับ" พุดพลาถแก้ผ้ากันเปื้อนออกจากตัวนิกร แล้วนำไปสลัดหน้าร้าน

นายจอมทะเล้นหันมองดูอาเสี้ยกิมหงวน ต่างฝ่ายต่างยิ้มให้กัน อาเสี้ยยกมือขวาลูบศีรษะนิกรแล้วกล่าววว่า

"หัวแกพูยดีนี้หว่า มิน่าแกถึงฉลาดมาก ไปนั่งรอกันที่ม้ายาวนานซี อ่านหนังสือลูกลม่าเวลาไปพลาถ ๆ กันตัดผมอย่างช้าเพียงสิบนาที่เท่านั้นเต็มดินผมนิคหน้อยพอแล้ว กันอยากแคะหูและนวดหน้ามากกว่า เวลาช่างตัดผมเขาแคะหูให้กัน กันมีความสุขอย่างบอกไม่ถูก มันดีพิลึกกอนหลับสบายไปเลย"

เทนสิงห์เดินเข้ามาหาสองสหาย กิมหงวนก้าวขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้ตัดผม หนุ่มเนปาลจัดแจงห่อผ้ากันเปื้อนให้และใช้ไม้หนีบผ้ากัลดผ้าตามเทคนิคกริ้วกระเป๋ายิบบุหรีไม้ขีดออกมาจุดสูบมวนหนึ่ง แล้วหยิบแม่กาศินรายเดือนขึ้นมาพลิกรูปด้วยความสนใจ

"อาเสี่ย ตัดผมทรงเดิมนะครับ" เทนสิงห์ถามกิมหงวน

เสี่ยหงวน โบกมือ

"เรื่องตัดผม ไว้ทีหลัง และจี๋หูและนวดหน้าให้กันก่อน"

"นวดหน้า....นวดด้วยตะพดหรืออย่างไรครับ"

อาเสี่ยสะดุ้ง

"นวดด้วยเครื่องไฟฟ้าไว้ย นวดด้วยตะพดหน้าตาจะได้แหก พวกเป็นบ้า"

เทนสิงห์หัวเราะแบบคนหน้าเป็น

"ที่นี่มีไฟฟ้าเมื่อไรล่ะครับ บริการของผมมีแต่ตัดผมและหูและล้างตาเท่านั้น"

กิมหงวนพยักหน้า

"ยังงั้นและหูอย่างเดียวแล้วก็ตัดผม สำหรับผมเลี่ยมผมเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ผมก็ยังสั้นอยู่"

"ครับ-ครับ-ครับ ผมจะบริการอาเสี่ยให้ดีที่สุด นาน ๆ ได้พบคนไทยที่ผมดีใจเหลือเกินครับ เหมือนกับได้พบพี่น้อง"

พูดกลางเทนสิงห์ก็ค่อย ๆ กระจกเก้าอี้ให้เอนลงไป เพื่อที่จะทำการและจี๋หูกิมหงวน เขาเอื้อมมือหยิบเครื่องมือและหูมาจากโต๊ะเครื่องแป้งเล็ก ๆ แล้วยกมีดสี่เหลี่ยมตัวหนึ่งมาตั้งข้างกิมหงวน เทนสิงห์ทรุดลงนั่งเก้าอี้มั่วตัวนั้น สักครู่ก็เริ่มต้นแคงหูอาเสี่ยทันที

กิมหงวนทำปากเบี้ยวปากบูดด้วยความสบาย บางทีก็สูดน้ำลายยืด บางทีก็ทำปากจู๋ เอียงคอหลบเครื่องมือและหู

"โอ้ยอร่อยจังไว้ย" อาเสี่ยร้องลั่น

เทนสิงห์จู้ยปากคูอาเสี่ย

"เดี๋ยวครับ นอนนิ่ง ๆ ก่อนบ่อเริ่มเชียวครับ สีแดงชะด้วย ขนาดเกือบเท่ากันบุหรี ผมจะพยายามแชะออกมาให้ได้"

"เฮีย ๆ ๆ" กิมหงวนเอ็ดตะโร "ที่แกวานะมันแก้วหูไม่ใช่จี๋หูหรือ ก็นั่งและออกมากันหูหนวดตลอดชีวิต"

เจ้าหนุ่มเนปาลพยายามจ้องมองคูก่อนเนื้อสีแดงก้นรุหูของเสี่ยหงวน แล้วเขาก็เห็นพ้องด้วยว่ามันคือแก้วหู หาใช่จี๋หูไม่ เขานั่งตัวตรง

พยายามและจี๋หูกิมหงวนอย่างตั้งอกตั้งใจ ขณะนี้กรนั่งสัปหงกอยู่บนม้ายาวตัวนั้น ทั้งปากยังคาบบุหรีอยู่ ในที่สุดก็ปล่อยบุหรีครึ่งมวนหลุดจากมือ

เวลาผ่านไปเกือบสามสิบนาทีการและหูทั้งสองก็เสร็จเรียบร้อย กิมหงวนรานอนหลับสนิท เทนสิงห์ลุกขึ้นยืนยกมีดสี่เหลี่ยมไปเก็บแล้วกระจกเก้าอี้ตัดผมขึ้น อาเสี่ยหารู้สึกตัวไม่ นัยน์ตาทั้งสองหลับปริ้ม

เทนสิงห์ใช้ทัพและแปรงและนำมาตบดินผมอาเสี่ยจนกระทั่งจอนหูทั้งสองข้าง เขาวางทัพและบนโต๊ะแล้วหยิบตะไกรปิดตาเลื่อนขึ้นมา

"อาเสี่ยครับ"

"หือ" เสี่ยหงวนขานรับทั้ง ๆ ที่หลับตา

"เอาทรงไหนแน่ครับ"

อาเสี่ยอยู่ในสภาพครึ่งหลับครึ่งตื่น เมื่อถูกถามเช่นนี้จึงตอบอย่างตัดบทว่า

"ตามใจแก"

เทนสิงห์ยิ้มเล็กน้อย

"ถ้ายังงั้นตัดแบบอินดูนิยมนะครับ กลับไปเมืองไทยจะได้เป็นอนุสรณ์แห่งการมาเที่ยวอินเดียและเนปาล อาเสี่ยครับ"

"หือ"

"ตัดอย่างว่านะครับ เอาปัตตาเลี่ยนไปให้สั้นเหลือเซนติเมตรเดียว กลางศีรษะเอาไว้หางหนู เอาอย่างนี้นะครับ"

เพราะความง่วงและความสบายอาเสี่ย จึงตอบสั้น ๆ ว่า

"เอา"

เทนสิงห์ขยับตะโกรปัตตาเลี่ยนสองสามทีแล้วเริ่มต้นตัดผมให้อาเสี่ย เพียงครูเดียวผมอันคดำและหยิกหยักโศกเล็กน้อยตามธรรมชาติก็เห็นเกรียน เหลือตรงกลางอยู่หนึ่งปอยยาวประมาณคืบเศษแบบทรงหางหนู ซึ่งแขกอินดูบางพวกนิยมตัดทรงนี้ และการตัดผมแบบนี้ไม่ต้องใช้มีดโกนกัน สำคัญที่หางหนูกลางกบาลเท่านั้น"

แก้อัดผมถูกเทนสิงห์จับเอนลงอีก เขาใช้เวลาเพียงเล็กน้อยโกนหนวดโกนเคราอันหอมแหมมให้อาเสี่ย ซึ่งเสียงหวนของเรามีความสุขสบายอย่างยิ่ง

พอโกนหนวดเคราเสร็จเรียบร้อยเทนสิงห์ก็ใช้ผ้าขนหนูผืนเล็ก ๆ ชุบน้ำอุ่นเช็ดหน้าให้กิมหงวน คราวนี้อาเสี่ยตกใจตื่น เทนสิงห์กระดกแก้อี้อขึ้นตั้งตรงตามเดิม

อาเสี่ยเขินวาบไปหมดทั้งตัว เมื่อพบภาพตัวเองในกระจกเงาข้างหน้า เขากลายเป็นแขกส่งนมวัวไปแล้ว กิมหงวนค่อย ๆ ยกมือขึ้นขวขึ้นลูบศีรษะ แล้วก็ตะครุบหางหนูกลางกบาลกำไว้ ใบหน้าของอาเสี่ยซีดเผือดเหมือนแผ่นกระดาษ

เทนสิงห์ยิ้มน้อยใหญ่

"เป็นยังไงครับฝีมือผม บริการของผมต้องตามใจลูกค้าเสมอ เมื่ออาเสี่ยมีความประสงค์จะตัดผมทรงอินเดียผมก็จะต้องตัดให้"

กิมหงวนกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง

"กันบอกแกหรือว่ากันให้แกตัดผมแบบนี้"

อาเสี่ยเม้มปากแน่น สักครูเขาก็ชักไหล่พร้อมกับแบมือทั้งสองข้าง

"อือ-ดี ในที่สุดกันก็กลายเป็นแขกส่งนมวัวไปแล้วกลับไปบ้านเมียตีตายท่า" แล้วกิมหงวนก็ถอนหายใจเอือกใหญ่

"ไม่ควรอรุณตัดผมร้านแกเลยเทนสิงห์ กันสงสัยเหลือเกินว่าแกถนัดการกร้อนผมมากกว่าตัดผม"

นักไต่เขามือเยี่ยมสารภาพตามตรง

"เป็นความจริงครับ คนที่มาตัดผมที่ร้านผมโดยมากมาโกนหัวหรือกร้อนผมไว้หางหนู อย่างอาเสี่ยนี่แหละครับ ความจริงก็เข้าที่ตีเหมือนกันทำให้อาเสี่ยของผมมีหน้าตาคมคายขึ้นอีก"

"ปู่โธ่...." อาเสี่ยคราง "คมคายกะผิอะไรเล่าทรงผมแบบนี้ละ มีแต่พวกแขกตัดหญ้า และเลี้ยงวัวเท่านั้นแย้ไว้ แกทำเราสองคนปั่นป่วนเอาผ้าออกเถาะราคาจะตายอยู่แล้ว "

เทนสิงห์กลืนหัวเราะแทบแย้ เขากล่าวคำขอโทษอาเสี่ย แล้วเปลี่ยนผ้ากันเปื้อนที่คลุมร่างกายส่วนบนของกิมหงวนออก ทันใดนั้นเองเจ้าแห้วก็พากันเดินเข้ามาในร้านตัดผมอย่างรีบร้อน ในเวลาเดียวกันกับที่กิมหงวนก้าวลงมาจากแก้อัดผม

เจ้าแห้วกวาดสายตามองไปรอบ ๆ ร้าน แล้วกล่าวถามเทนสิงห์นายช่างตัดผมฝีมือเอก

"พี่ชาย เจ้านายของกันสองคนไปไหนเสียละ แล้วก็อาบังสองคนนี่ละ เขาจะป็นเขาหิมาลัยเหมือนกันหรือ"

กิมหงวนมองดูเจ้าแห้วอย่างเดือดดาล เขาเดินเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้าเจ้าแห้วในระยะใกล้ชิดแล้วยกมือขวาเขกกบาลเจ้าแห้วเสียงดังโป๊ก

เจ้าแห้วมวดคิ้วย่น เข้าใจว่าอาเสี้ยเป็นชาวอินทูนคนหนึ่งจึงลั่นหมัดขวากระแทกปากครึ่งจุมุกครึ่งของอาเสี้ยอย่างถนัดใจ เสี้ยหงวนถลาออกไปหลายก้าวแล้วล้มลงก้นกระแทกพื้นอย่างมีนงง เจ้าแห้วยกมือชี้หน้าอาเสี้ยพลาถส่งเสียงเอ็ดตะโรลั่น

"นี่แน่ะ จำไว้ว่าที่หลังอย่ามาทะเล้นกับข้าอย่างนี้แก่กับฉันไม่เคยเห็นหน้าค่าตากันมาก่อนเลย คนอย่างฉันจะยอมให้เจ้านายของฉันเท่านั้น คนอื่นแล้วฉันไม่ยอมเด็ดขาด อยากรู้ว่ามวยไทยฤทธิ์เดชขนาดไหนก็ลุกขึ้นมาซิ"

กิมหงวนแทนที่จะโกรธเคืองเจ้าแห้ว กลับหัวเราะชอบใจ เขาผลุนผลันลุกขึ้นยืน แล้วกล่าวกับเจ้าแห้วอย่างขบขัน "เอ็งจำข้าไม่ได้หรือแกล้งทำเป็นจำข้าไม่ได้วะ"

คราวนี้เจ้าแห้วลืมนตาโพลง

"โอย...รับประทานอาเสี้ยหรือครับนี่"

"ก็ข้าน่ะซี"

เจ้าแห้วทำท่าเหมือนกับจะเป็นลม

"ออกอีแป้นแตก อาเสี้ยตัดผมไว้หางหนูอย่างนี้ใครจะไปจำได้ ผมจำไม่ได้จริง ๆ ครับ แล้วนั่น...คุณนิกรของผมใช่ไหมครับ"

"เออ"

เจ้าแห้วยกมือขวาทาบอก

"รับประทานกรรมเวรใดเจ้าเอ๊ย อยู่ดี ๆ ไม่ว่าติโกนหัวเสี้ยโล้น เจ้าคุณท่านเห็นเข้าคงไล่ตะเพิดคุณนิกรหาว่าลื้อเลียนท่าน"

นิกรลืมนตาโพลง เขายกมือบิดจี๋เกียจ แล้วอ้าปากหาวดัง ๆ ลุกขึ้นอย่างสะลึมสะลือ พอแลเห็นอาเสี้ยนิกรก็ทำคายน

"เฮี้ย" แล้วนายจอมทะเล้นก็หัวเราะงอหาย "ยัง ใจกันไว้อัยหงวน ทำไมเทนสิ่งที่เขาตัดทรงผมแบบนี้ให้แก"

อาเสี้ยฝืนหัวเราะเสี้ยกร่อย

"เขาแคะหูให้มันสบายเกินไปมันก็เลยบอกให้เขาตัดผมทรงนี้ให้กัน เหมือนอย่างแสบอกให้เขาโกนหัวให้แก่นั่นแหละ"

นายจอมทะเล้นหัวเราะงอไปงอมา

"เข้าที่ตีเหมือนกันวะ" นิกรพูดพลาถหัวเราะพลาถ "ในที่สุดเราก็หัวอกเดียวกัน เอ๊ะ นั่นปากแกไปโดนเท้าใครมาหรือเพื่อน ทำไมปลิ้นอย่างนั้น"

อาเสี้ยว่า "อ้ายแห้วนะซีมันชกกัน มันจำกันไม่ได้วะ พวกคนเขกบาลมันมันก็ชกเปรี๊ยะ"

นิกรยกมือชี้หน้าเจ้าแห้วทันที

"เหม...อ้ายแห้ว"

เจ้าแห้วหน้าจ้อย

"รับประทานอย่าเหมเลยครับ รับประทานผมจำไม่ได้จริง ๆ นึกว่าคนอื่นที่ไม่รู้จักมักจี่กับผมมาลวนลามผมรับประทานผมก็ปล่อยสุคขวาไปหนึ่งที"

กิมหงวนค้อนปะหลับปะเหลือก

"แล้วเสือกมาทำไม"

เจ้าแห้วยิ้มแห้งแล้ง

"รับประทานท่านโยคีเลิกสวดมนต์แล้วครับ รับประทานท่านกำลังคุยกับพวกเรา คุณพลใช้ให้ผมมาตามอาเลี่ยกับคุณนิกรครับ ท่านโยคีกำลังพยากรณ์โชคชะตาให้พวกเรา รับประทานรีบออกไปเถอะครับ"

อาเลี่ยล้วงกระเป๋าเสื้อหยิบธนบัตรของรัฐบาลเนปาลออกมาปึกหนึ่งแล้วกล่าวถามช่างตัดผมเทนสิงห์

"ค่าตัดผมสองคนเท่าไร"

เทนสิงห์สั่นศีรษะ

"บริการฟรีครับ สำหรับนักไต่เขาผมถือว่าเป็นพวกเดียวกับผม อาเลี่ยเก็บเงินไว้เถอะครับ"

กิมหงวนเก็บธนบัตรใส่กระเป๋าตามเดิม

"ขบใจมากเทนสิงห์ ก็นขอถือโอกาสนี้ชวนแกขึ้นยอดเอเวอร์เรสต์ด้วยกัน" พุดจบเขาก็หันมายกหลังมือขวาตบหน้าเจ้าแห้วค่อนข้างแรง "หัวเราะอะไรอ้ายเปรต"

เจ้าแห้วหน้าม่อฮูดปากกลั่น

"รับประทานผมขันทางหนุอาเลี่ยนี้ครับ เวลาผมพัฒน์กระดูกกระดูกได้เหมือนทางหนุจริง ๆ"

กิมหงวนเปลี่ยนสายตามาที่เทนสิงห์

"กั้นเชื่อความสามารถของแกมากกว่าเจ้าการิม แกจะคิดค่าป่วยการเท่าไรกั้นยินดีจะจ่ายให้แก และถ้าจะเอาลวงหน้าก็จ่ายให้เดี๋ยวนี้"

เทนสิงห์ยิ้มเล็กน้อย

"แกกไม่ฆ่าหรือหักหน้าคนแกด้วยกันหรือครับ" เขากล่าวด้วยคำคม "เสือไม่กินเนื้อเสือด้วยกัน ชาวอินเดียก็ไม่ทำร้ายหรือทำลายกัน การิมคนนี้เป็นญาติห่าง ๆ ของผมเองครับ เขาไต่เขาหรือขึ้นเขาเก่งกว่าผมมาก เขาเคยพนันว่าเขากับบิดาของเขา ได้ขึ้นสู่ยอดเอเวอร์เรสต์สำเร็จเป็นรายแรกแต่สมัยที่การิมยังเป็นเด็กสิบกว่าขวบ การขึ้นภูเขานิมาลัยไม่มีความหมายอะไรในเวลานั้น ให้เขานำทางต่อไปเถอะครับ เขาอาจจะพบทางลัดที่ช่วยย่นระยะทางและเวลาให้เร็วขึ้นอีก"

กิมหงวนหันมายิ้มให้นิกร

"รู้สึกว่าคุณอินเดียเขารักกัน มีสามัคคีต่อกันดีมาก ตรงกันข้ามกับพวกเรา ซึ่งมักจะชอบปิดแข่งปิดขากันคอยอิจฉาริษยากัน"

นิกรพุดตบตบ

"ออกไปหาโยคีเถอะ บางทีเราอาจจะได้เห็นบุญญฤทธิ์อันน่าตื่นตื่นของโยคีองค์นี้ อินเดียเป็นเมืองลึกลับมหัศจรรย์มาแต่ไหนแต่ไรแล้วที่ลึกลับน่าสนใจที่สุดก็คือภูเขานิมาลัยนี้แหละ ว่า - - หัวโหล่นอย่างนี้ซักราคาญเสียแล้วละชิมันทะลุ่ม ๆ ยังไงชอบกล"

อาเลี่ยหัวเราะชอบใจ

"หน้าตาแก่คล้าย ๆ ยูลบรินเนอร์ ในเรื่องบัญญัติสิบประการวะ"

คราวนี้นิกรยิ้มแก้มแทบแตก

"นั่นนะซี กั้นมองดูในกระจกอยากจะพุดอย่างกลัวแกจะหาว่าฉันโง่ สำหรับแกมองดูเฟิน ๆ ก็คล้ายสจ๊วตเกรนเยอร์แต่มองไปมองมาเหมือนริน ดินดินวะ"

เสี่ยหงวนขมวดคิ้วข่น

"คาราเรอะ"

"อือ เป็นคาราหามา"

กิมหงวนสะดุ้งโหยง ต่อจากนั้นสองสหายก็พาเจ้าแห้วและเทนสิงห์นักไต่เขาฝีมือนิยม เดินออกไปจากร้านตัดผม

ในเวลาเดียวกันนี้ท่านมหาราชานุกาณกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ พร้อมด้วยพล พัชรภรณ์ ดร.ดิเรก และเจ้าการิมคนนำ
ทางกำลังสนทนา

ปราศัยกับท่านโยคีผู้เรื่องฤทธิ์ ส่วนซัยทัตชายชราหัวหน้าหมู่บ้านทวารว ได้กลับไปที่บ้านพักของเขาเมื่อสักครู่นี้เอง

โยคีโยคีวิบูลย์ แสดงท่าทีพออกพอใจขณะพรรคสี่สหายอย่างยิ่ง ทั้งนี้ก็เพราะท่านโยคีเพิ่งได้พบคนไทยเพื่อนร่วม
ทวีปของท่านเป็น

ครั้งแรก ดังนั้นท่านโยคีจึงโอภาปราศัยด้วยดี

เมื่อสองสหายเดินตรงมาที่ต้นโพธิ์ใหญ่ ท่านมหาราชากับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และพล, ดร.ดิเรก กับการิม ต่างก็เงยหน้า
มองดูเสียดหงวนกับ

นิกร เจ้าคุณปัจจนิกฯ อ้าปากแล้วหัวเราะงอหาย

"เฮ้ย นั่นแกสองคนตัดผมแบบไหนโว้ย"

สองสหายยิ้มแห้ง ๆ ไปตามกันท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครั้นเครง แม้กระทั่งโยคีวิบูลย์โยคก็อดหัวเราะไม่ได้

"ผมตัดผมแบบอินเดียยมครับ" อาเสียดพูดกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ "ตัดแบบนี้เข้าที่ตีเหมือนกัน ตรงกับที่เขาทายกันว่า

.....ถึงก็ไม่ใช่ถึง

ค่างก็ไม่ใช่ค่างแต่มีหางกลางหัว"

ทุกคนหัวเราะลั่น ท่านมหาราชาวาเสียดงอหาย พระองค์รับสั่งถามนายจอมทะเล้นพลางทรงพระสรवलพลาง

"ถึงกับโกนหัวเซียวเรอะคุณนิกร"

นิกรอวยม้วนตัวน กิมหงวนทูลแทนว่า

"เจ้ากรเขาจะบวชเป็นเณรที่นี่กระหม่อม"

นิกรทำคายน

"ใครบอกแก่ละ" แล้วหันไปทูลท่านชานุกาณ "กระหม่อมนั่งงีบไปหน่อยเดียว เทนสิงห์เลยกร้อนหัวกระหม่อมเสียด
โสันไปเลย"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะจนน้ำตาไหล

"ดี-สมน้ำหน้า นี่แหละกรรมเวรมันสนองแก่ทันตาเห็น แกชอบล้อฉันนัก ในที่สุดแก่ก็กบาลแห่งเช่นเดียวกับฉัน"

นายจอมทะเล้นค้อนปะหลับปะหลือก

"อย่างซ้ำอีกสามเดือน ผมของผมก็ขึ้นยาวตามเดิม แต่ของคุณพ่อ...สะ สะ ไม่มีหวัง ลงแดงเจ้าเป็นลูกมะอีก็อย่างนี้นั้น
วันตายก็ไม่มีโอกาสที่ผมจะแก้ผมขึ้นมา"

"พอโว้ย" ท่านเจ้าคุณพูดเสียดหนัก ๆ "เดี๋ยวก็จะเกิดตะปากกันขึ้นเท่านั้นเอง นั่งลงซีเย็นหัวโคอยู่ทำไม"

เสียดหงวนกับนิกรต่างทรุดตัวลงนั่งบนแคร่ไม้ไผ่เบื้องหน้าโยคีโยคีวิบูลย์ พลยิ้มให้เทนสิงห์แล้วกล่าวเป็น

ภาษาอังกฤษ

"เชิญนั่งเทนสิงห์"

นิกรว่า "ไม่ต้องพูดภาษาอังกฤษกับเขาหรอกโว้ย เทนสิงห์พูดไทยได้คล่องกว่าเราเสียดอีก หมอนี่เกิดเมืองไทยรู้ใหม่
พ่อของเทนสิงห์ตั้งร้านขายผ้าอยู่ที่บารัก เจ้าหมอนี่อยู่เมืองไทยจนแตกเนื้อหนุ่ม แล้วก็ผ่นกลับเนปาล เพราะกลัวจะเป็น
ทหาร"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับพล ดร.ดิเรก ต่างทำหน้าที่เดินไปตามกัน เทนสิงห์ทรุดตัวนั่งข้างพลแล้วยกมือไหว้ เขากล่าวกับพล
ด้วยภาษาไทยอัน

ชัดเจนว่า

"ผมก็เท่ากับคนไทยคนหนึ่งครับ ผมเคยเรียนหนังสืออยู่อัสสัมชัญมาแล้ว แต่เรียนไม่จบเพราะผมชอบโรงแรมมากกว่าโรงเรียน แะ แะ ผมขอโทษนะครับเท่าที่ผมไม่ได้พูดภาษาไทยในตอนแรก"

ดร.ดิเรก ยกมือตบหลังแทนสิ่งเบา ๆ

"ขี้นยอดเขาหมาลัยกับเราเถอะน้องชาย เราจะได้มีคนนำทางที่เชี่ยวชาญเพิ่มขึ้นอีกคนหนึ่ง"

แทนสิ่งสั้นสี่ระยะ

"ขอบคุณครับคุณหมอ ฟรุ้งนี่ผมมีธุระสำคัญจะต้องเข้าไปอินเดียครับ ผมไม่ว่างพอที่จะขึ้นไปกับพวกคุณ ๆ ได้ ผมคิดว่าการมีมีความ

สามารถพอตัวแล้ว ไม่จำเป็นจะต้องใช้คนนำทางถึงสองคนหรอกครับ สำหรับการมีคนนี้ใคร ๆ ก็ให้สมญาเขาว่า ผู้พิชิตจิ้งจก คือว่าเขาไต่เขาที่ลาดชันได้เหมือนกับจิ้งจกไต่ฝานั้นแหละครับ"

คณะพรรคสี่สหายต่างหัวเราะขำพร้อม ๆ กัน ต่อจากนั้นทุกคนก็หันมาพูดคุยกับท่านโยคีโยควิบูลย์ มหาราชชาณุกษานรับสั่งขึ้นเปรย ๆ ว่า

"ใครอยากจะทดลองความรู้ท่านมหาโยคีที่เอาชีท่านไม่ถือว่าเป็นการลองภูมิท่านหรอก จะไต่ถามวิชาอะไรในโลกนี้ได้ทั้งนั้น อ้า-หมายความว่าใครถามอะไรท่านจะให้คำตอบได้ทั้งนั้น และเป็นคำตอบที่ถูกต้องไม่มีผิดพลาดเลย เขาถือกันว่าศาสตราจารย์ไอสไตน์คิดสูตรปรมาณูได้ เพราะแอบมาหาโยควิบูลย์ที่นี่ แต่เท็จจริงอย่างไรอยู่ที่คนเล่า"

คณะพรรคสี่สหายต่างมองดูหน้ากัน แล้วยิ้มให้กัน นิกรพยักพยอกกับเพื่อน ๆ แล้วกล่าวกับโยคีทันที แต่เขาพูดแบบขี้เกตอนเจรจา

"พระเจ้าตากะรึบ ตัวของหลานนี่อยากทราบว่....."

โยคีโบกมือห้าม

"พูดอย่างคนธรรมดาเขาพูดกันเถอะคุณ"

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

"ดีเหมือนกันครับ ถ้าพูดแบบขี้เกก็ต้องมีพิณพาทย์คอยรับ เพราะเจรจาแล้วต้องร้อง อ้า-ผมจะขอตั้งโจทย์เลขง่าย ๆ ให้ท่านอาจารย์คิด

ในใจสักหน่อยได้ไหมครับ"

โยคีพยักหน้า

"ก็ไม่ขัดข้องอะไร ว่มาเถอะครับ"

นายจอมทะเล้นนั่งอิงไปสักครู่แล้วกล่าวว่า

"ฟังให้ดีนะครับท่านอาจารย์..... โจทย์เขาว่า มีไม้อยู่ ๕ กอ กอละ ๕ ลำ ลำละ ๕ ปล้อง แมลงภู่งเข้าร้องปล้องละ ๕ ตัว

แมลงภู่งกระดกหัว

ตัวละ ๕ ที ถามว่าแมลงภู่งกระดกหัวรวมทั้งหมดกี่ที"

โยควิบูลย์ตอบเมื่อสิ้นคำถามของนิกร

"ห้าหมื่นเก้าพันสี่สิบเก้าที"

อาเสี่ยหันมาถามนิกร

"ถูกไหมวะ"

นิกรทำหน้าเบ้ ล้วงกระเป๋าหยิบสมุดโน้ตกับปากกาออกมาคิดเลขตามโจทย์ของเขา

"เดียวไว้ คิดดูก่อน มีไม้อยู่ ๕ กอ กอละ ๕ ลำ รวมเป็น ๘๑ ลำ ลำละ ๕ ปล้อง รวมเป็น ๔๐๕ ปล้อง แมลงภู่งูเข้าร่องอยู่
อีกปล้องละ ๕ ตัว

รวมเป็นแมลงภู่งู ๒๐๒๕ ตัว แมลงภู่งูกระดกหัวตัวละ ๕ ที คุณด้วย ๕ เท่ากับ ๕๕,๐๔๕ ที โอ้โฮ เก่งจังวะ"

คณะพรรคสี่สายต่างวิพากษ์วิจารณ์สดุดียกย่องท่าน โยคีโยควิบูลย์แซ่ดไปหมด เลี่ยหงวนซุมือขวาขึ้นเหนือศีรษะ
กล่าวขึ้นว่า

"อาจารย์ครับ ที่นี้ถึงตามลองภูมิบ้าง ท่านอาจารย์จะบอกผมได้ไหมครับว่าเดี่ยผมชื่ออะไร"

ท่าน โยคีผู้ยังรู้ดินฟ้ามหาสมุทร ตอบโดยไม่ต้องคิด

"ชื่อนายกิมเบ๊ แซ่ลี่ หรือเจ้าสัวกิมเบ๊ตายไปนานแล้ว เจ้าสัวกิมเบ๊เป็นลูกนายกิมจือ ซึ่งนายกิมจือปู่ของคุณเป็น
กรรมกรท่าเรือชัวเถา พ่อของนายกิมจือชื่อนายกิมลี่ แม่ของคุณเป็นคนไทยชื่อ....."

"พอแล้วครับ พอแล้วครับ" อาเลี่ยเอ็ดตะโรลั่นแล้วยกมือไหว้โยคีโยควิบูลย์ "ท่านอาจารย์นี้แน่เหลือเกิน เป็นความ
จริงครับ พ่อผมชื่อกิมเบ๊ ปู่หรือก๋งผมชื่อกิมจือ"

นิกรพูดเสริมขึ้น

"แล้วย่าอ้ายหงวนชื่ออะไรครับท่านอาจารย์ มันรู้จักชื่อย่าผมแต่ผมยังไม่รู้จักชื่อย่าของมัน บอกผมหน่อยเถอะครับ
วันดีคืนดีเราจะได้เล่นล้อชื่อพ่อชื่อแม่ปู่ย่าตายายกัน"

มหาโยคีหัวเราะเบา ๆ

"คุณหลานเอ๊ย บิดามารดาบรรพบุรุษของเรานั้นเราควรเทิดบูชาท่าน หากควรที่จะนำชื่อของท่านมาล้อเลียนกันไม่ จง
เชื่ออาตมาเถิด"

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

"จริงครับ พวกผมมันล้วนแต่ถูกระยาทั้งนั้น อ้า-ผมจะไม่ล้อชื่อพ่อชื่อแม่ของเพื่อนอีกต่อไป แต่ว่า สำหรับพ่อตาซึ่ง
ไม่ใช่พ่อตัวของเราเราจะล้อท่านได้ไหมครับ"

โยควิบูลย์ยิ้มเล็กน้อย

"ท่านเป็นผู้ใหญ่ไม่ควรล้อเลียนท่าน"

ดร.ดิเรก โบกมือห้ามนิกรให้สงบปากเสียง แล้วเขาก็ยกมือไหว้โยคีด้วยความเลื่อมใสศรัทธา นายแพทย์หนุ่มกล่าวว่า

"ท่านอาจารย์ครับ ผมอยากจะลองภูมิท่านอาจารย์สักนิดหน่อยครับ แล้วก็ลองถามความรู้ในวิชาวิทยาศาสตร์"

"ได้ซิคุณ อันวิชาทั้งหลายในโลกนี้อาตมาหาพมิได้ศึกษามาแต่ก่อนก็จริง แต่ตามวิเศษของอาตมาจะบอกให้อาตมา
รู้เองไม่ว่าวิชาใด ๆ อาตมาได้ใช้เวลาอันเป็นนานเข้ามาณอยู่ที่นี่ ตั้งแต่ครั้งปู่ทวดของทวดของปู่ของคนที่นี้สืบเนื่องมาหลาย
ชั่วอายุคนแล้ว"

นายแพทย์หนุ่มมอยิ้มนิ่งนึกสักครู่แล้วถามว่า

"ท่านอาจารย์ครับ สมมติว่า โลกเราอยู่ที่นี่ไม่มีเหล็ก โลกจะเป็นอย่างไรบ้างครับ"

โยควิบูลย์หัวเราะหึ ๆ

"จะเป็นอย่างไร.....มันก็เป็นโลกที่ปราศจากแม่เหล็กนะซีคุณ"

ทุกคนฮาดีง นายแพทย์ทำหน้าที่ชอบกล หันมากระซิบ กระซิบกับพลเบา ๆ ว่า

"สงสัยโยคีองค์นี้เป็นอาจารย์ศรีธนญชัยแน่นอน"

ทันใดนั้นเอง ชัยทัตชายชราหัวหน้ำหมูบ้านก็เดินนำหน้าพาชาวบ้านหญิงชายหลายคนเดินตรงเข้ามา คนเหล่านั้นก็มีพานหรือถาดใส่ขนมและผลไม้มาด้วย นิกรนัยน์ตาใสแจ้วจ้องมองดูชายชรา กับพวกลูกบ้านด้วยความพอใจ ชัยทัตสั่งให้ลูกบ้านคนหนึ่งซึ่งแบกโต๊ะเล็ก ๆ มาให้ วางโต๊ะลงข้างแคร่ไม้ไผ่และบอกให้ทุกคนวางข้าวของลงบนโต๊ะ

"ข้าแต่ท่านผู้เจริญ" ชายชรากล่าวกับนักโตเขาสมัครเล่น "พวกข้าขอต้อนรับท่านด้วยผลไม้และขนม ขอเชิญท่านรับสังเวจจากเราเถิด"

นิกรเอื้อมมือคว้าโลตีทันที เขายกขึ้นกัดคร่ำ ๆ แล้วกล่าวกับชัยทัตว่า

"ขอบคุณนะครับคุณลุง อ้า-ข้าแฝมีไหมครับ"

ชายชราทำหน้าตื่น ๆ

"คุณหมายถึงกาแฟไหมครับ"

"แะะ แะะ ไซ้ครับ โลตีนีมันต้องกินกับโอยวะ"

ชายชราหัวเราะ

"พวกเราชาวไร่ชาวนา ไม่เคยมีใครดื่มกาแฟหรอกครับ ถ้าจะกินกาแฟก็ต้องเข้าไปในเมือง"

องค์ชานุกข่านทรงชี้แจงให้ทราบ ว่า ชาวฮินดูทั้งหลายนั้นถ้าจัดอาหารหรือขนมนมเขมมา ให้แขกแล้ว ถ้าแขกไม่ยอมกินก็ถือว่ารังเกียจหรือดูถูกดูหมิ่น ฉะนั้นขอให้ทุกคนกินของที่ชัยทัตกับพวกลูกบ้านจัดหามาให้ คณะพรรคสี่สหายต่างรู้สึกซาบซึ้งในไมตรีจิตของพวกชาวเขาอย่างยิ่ง ทุกคนต่างกินผลไม้และขนมคนละเล็กคนละน้อยเว้นแต่นิกรคนเดียวที่ตั้งอกตั้งใจกินมิหนำซ้ำยังหยิบโลตีหลายแผ่นใส่ใช้ในยามของเขาเตรียมเอาไปกินบนเขา

หลังจากรับประทานขนมและผลไม้กันเรียบร้อยแล้ว ท่านชานุกข่านก็รับสั่งว่า

"พวกเราควรจะออกเดินทางต่อไปได้แล้ว หากกลับลงจากยอดเอเวอเรสต์เราก็ค่อยมาแวะที่ทวารวดีใหม่ เราจะได้หาของป่า เช่น สมุนไพรอันมีค่าฝากชัยทัตและพวกชาวบ้านบ้าง"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เห็นพ้องด้วย ท่านยกข้อมือขึ้นคานาฬิกาแล้วกล่าวว่า

"เตรียมตัวเดินทางเถอะพวกเราท่านอาจารย์ได้รับความสำเร็จผล แต่จะต้องผจญกับภัยอันตรายต่าง ๆ แทะพะจะเอาชีวิตไม่รอดและพวกเราคนหนึ่งจะต้องเสียชีวิต"

กิมหงวนลิมตาโพลง

"หรือครับ ท่านพยากรณ์เมื่อไหร่"

"ก็ตอนที่แก่กับเจ้ากรไปตัดผมนะซี เตรียมตัวขึ้นยอดเขา เอะ ้วย เรามาเสียเวลาอยู่ที่นี่นานแล้ว"

ชานุกข่านกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และคณะพรรคสี่สหายต่างรำลือว่าท่านโยคี และชัยทัตตลอดจนเทนสิงห์และพวกชาวบ้าน ขณะนี้นายวงดนตรีได้พานักดนตรีของเราแบกกลองและเครื่องบรรเลงเดินตรงเข้ามา อาเสียแลเห็นก็โบกมือไล่และร้องตะโกนลั่น

"ไม่ต้องบรรเลง ้วย ฟังไม่รู้เรื่อง"

พวกนักดนตรีหยุดชะงัก ทำหน้าเลิกกลับไปตามกันเพราะฟังภาษาไทยไม่ออก นายวงเดาเอาว่าเสียหงวนสั่งให้บรรเลงเพลงตรงนั้นจึงบอกให้ลูกวงนั่งลงโคนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ครั้นแล้วจุดศรียางค์ของคณะนายจันทร์ปากร้ายใจดีก็เริ่มต้นบรรเลงอย่างนำรำคาญเสียงกลองดังระรัวถี่เร็วระคนกับเสียงฉิ่งเสียงฉาบ และเสียงคนร้องซึ่งร้องพร้อม ๆ กันทั้งวงในทำนองเพลงที่คนฟังฟังไม่รู้เรื่องและคนร้องร้องไปแล้วร้องอีก ไม่เหมือนเก่าอย่างไรก็ตามพวกชาวบ้านทวารวดีต่างตั้งอกตั้งใจฟังเพลงของเขา

คณะพรรคสี่สหายของเรา พร้อมทั้งจะออกเดินทางได้แล้วทุกคนสวมเครื่องหลังเรียบร้อยมงกุฎคล้าย ๆ กับพวกทหาร
พราน

ดนตรีจบเพลงแล้วนักดนตรีและนักร้องต่างหอบแฮ่ก ๆ ไปตามกันในเวลาเดียวกันนั้นเองชายหนุ่มคนหนึ่งได้วิ่ง
กระหืดกระหอบตรงเข้ามาในท่าที่ร้อนรนเขาเข้ามาหยุดยืนเบื้องหน้าซัยทัต แล้วส่งภาษาฮินดูเสียงลั่นไปหมดต่างฝ่ายต่างพูด
โต้ตอบกันด้วยเสียงอันดัง สักครูซัยทัตก็หันมาทางสี่สหายแล้วกล่าวเป็นภาษาไทยว่า

โปรดติดตามตอน ๔

มนุษย์หิมะ